De Amsterdamse Nachten

De Amsterdamse Nachten

Uitgave : Monniken Wegwijzer 1970-2026

2026

Taal : Rodenbergs-Nederlands

Voor de omslag-afbeelding is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw

De Amsterdamse Nachten

Hoofdstuk 1. De metro-bewoners
Hoofdstuk 2. Op zoek naar een eiland
Hoofdstuk 3. Het gekke geld
Hoofdstuk 4. De robot
Hoofdstuk 5. De natuurbacterie
Hoofdstuk 6. De roze kaart
Hoofdstuk 7. De camping supermarkt
Hoofdstuk 8. De leugensteen
Hoofdstuk 9. De arena
Hoofdstuk 10. Verscheurd tussen Stugort en Geërgo
Hoofdstuk 11. De opstanden

Hoofdstuk 1. De metro-bewoners

De verpleegster zat daar op een stoeltje, netjes in haar pakje.
Het was niet zo'n beste.
Telkens weer gingen er op een geheimzinnige wijze kinderen dood die onder haar behandeling waren.
Maar die kinderen waren nu eenmaal terminaal, ernstig ziek of gewoon ziek, koortsig.
Kan gebeuren, werd er dan gezegd.
Maar het bleef gebeuren en nogal vaak.
Ja, natuurlijk, werd er dan gezegd. Het is haar vak.
Maar hij wist wel beter.
Ze had zalen onder haar huis waar vermiste kinderen lagen.
Die werden aan de drugs gezet door haar.
Ze konden niet meer bewegen, niet meer praten.
Waren helemaal aan haar overgeleverd.
En hij durfde niets te zeggen.
Hij kon ook niets zeggen.
Sinds hij met haar was raakte hij in een soort coma toestand.
Hij dacht dat ze hem ook had vergiftigd, net zoals die kinderen.

Hij had een paar keer heel voorzichtig iets tegen anderen erover gezegd,

maar hij werd uitgelachen. Hij werd afgewimpeld en niet geloofd.
Sindstoen durfde hij het niet meer. Ze geloofden hem toch niet.
En zo moest hij leven met een groot geheim.

Hun bed stond gewoon in de woonkamer aan het raam.
Bij de lichtgele gordijnen, en de deken was ook lichtgeel.
Er stonden mensen voor het raam.
Maar ja, het was de stoep. Het kon iedereen zijn.
Zij lag al in bed. Hij schoof de vitrage dicht, en toen het gordijn.
Hij wilde niet naar bed. Hij dacht aan de kinderen.
Hij wilde de kinderen helpen, maar hij werd niet geloofd.
Wat moest hij doen ?
Hij was in een coma toestand.

Hij wilde niet meer met haar in één bed liggen.
Hij wilde weg, maar waar moest hij naartoe ?
Niemand geloofde hem. Hij was geheel aan haar zorg overgeleverd.
Maar zij vergiftigde hem ?

Hij dacht aan het uitstapje met de familie in een boot, en ze legden aan bij Amsterdam.
Op de camping daar leerde hij haar kennen.
Zo ging hij bij haar inwonen, en kwam hij achter haar afschuwelijke geheimen.

Er was iets mis met deze vrouw, maar iedereen geloofde haar.

Hij zat vast, muurvast.
Net zoals de vermiste kinderen die zij als kasplantjes hield in zalen onder het huis.
Maar ze lachtte hem uit, had het altijd ontkend.
Hij hallucineerde volgens haar.
Hij is er toen mee gestopt om haar erop te wijzen, want ze begon te dreigen.
Hij wist bijna zeker dat ze bezig was hem te vergiftigen.

Wat kon hij doen ?
Hij was te zwak om te vluchten.
Vaak wilde hij niet meer leven.
Hij was depressief, zwaar depressief.
Vaak ging hij naar de kinderen, maar ze lagen daar in een coma aan apparaten.
Het leek alsof er filmpjes in hun hoofden werden afgespeeld.
Hij wilde ze zorg bieden, maar wat kon hij doen ?
De kinderen werden gevoed door de apparaten, en ze kregen zuurstof.
Zo werden ze in leven gehouden.
Zij had het ontkend.
Hij hallucineerde dit allemaal.

Ze zei dat hij ziek was, en dat hij daarom onder haar hoede was,
maar hij wilde niet meer bij haar slapen. Hij wilde hier niet meer zijn.
Hij had er spijt van dat hij was meegegaan met het uitstapje naar Amsterdam.

Hij was woedend op haar, maar hij twijfelde ook aan zichzelf.
‘s Nachts dwaalde hij door de zalen onder het huis, en ging steeds dieper.
Hoeveel trappen waren hier ?
Het ging dieper en dieper tot de ondergrondse wereld.
Hier woonden wilde indianen stammen.
Hij sprak hier niet over, want ze zouden hem niet geloven.
Hij kon ook bijna niet meer spreken.

Hij vond het erg, hetgeen er gebeurde.
Hij had hier geen oplossing voor, geen medicijn tegen.
En hij twijfelde teveel aan zichzelf om iets te doen.
Maar ja, hij was in een coma toestand.

Onder de grond wilde hij leven, bij de indianen zijn.
Misschien konden die hem helpen.
Het leven zoals het nu was was niks.
Misschien konden de indianen de kinderen ook helpen.
Hij kon het in ieder geval niet.

Hij trok de stoute schoenen aan en ging naar de indianen om contact met hem te maken, diep in de ondergrondse wereld. Hier waren veel wildernissen. Dat kon toch niet onder Amsterdam zijn ?
Hielden ze dit voor de mensheid verborgen, of was dit zijn hallucinatie leven ?

Had hij teveel drugs gebruikt, of mengde zij die drugs door zijn eten ?
Hij wist het niet. Was er iets mis met hem of met de wereld ?
Hij had een hart voor de kinderen, en dat zag hij als bewijs dat hij leefde.
Hij vond de mensen om hem heen harteloos.

Hij probeerde de indianen duidelijk te maken over de kinderen, maar ze begrepen hem niet.
Ook geloofden ze hem niet. Ze leken totaal onverschillig.
Dit wilde hij ook niet. Ze zagen er woest uit, en dreigend.
Toen is hij weer teruggegaan naar boven.
Hij dacht er toen aan wat er nog dieper onder de grond zou zijn.
De indianen hadden hem gezegd dat hoe dieper je onder de grond zou gaan, over de trappen, hoe meer vrouwenstammen er zouden zijn, amazones, en die waren erger dan hen.
Daar moest hij ook niet aan denken, maar wat als ze over hen zouden hebben gelogen ?

Hij wilde het met zijn eigen ogen zien en meemaken, en daarom ging hij de volgende nacht weer over de trappen naar beneden, en ditmaal dieper dan de indianen wereld, en toen kwam hij inderdaad bij de amazone wereld. Er waren hier allemaal vrouwenstammen.

De vrouwen deden direct heel aardig naar hem, en hij vertelde ze over de kinderen.
Ze begonnen hem toen uit te lachen.
Hij begreep niet waarom ze dat zo gek vonden.
Het kon toch ?
‘Je hebt het vast gedroomd,’ zeiden ze tegen hem.
Ze konden niet geloven dat dat soort dingen in of onder Amsterdam konden gebeuren.
Amsterdammers waren zulke fijne mensen.

Er is veel misdaad in Amsterdam, zei hij.
Veel meer dan wat aan de mensen verteld wordt.
Er is veel censuur, anders zou niemand meer komen.

Maar de amazones lachten hem uit.
Amsterdam was een fijne stad met fijne mensen.
Zo werd dat in hun boekjes verteld.
Amsterdam was geromantiseerd.
Zij geloofden dat, zo waren ze opgevoed.

‘Kunnen jullie me dan genezen ?’ vroeg hij.
Hij vertelde dat hij in een halve coma was.

Ze keken hem vreemd aan.
‘Weet je zeker dat je uit Amsterdam komt ?’ vroegen ze.
‘Er zijn alleen maar gezonde mensen in Amsterdam. Amsterdam kent geen ziekenhuizen.’

Hij vertelde over het uitstapje. Hij vertelde over de camping, en over het meisje wat hij daar tegenkwam.

‘Dat kan Amsterdam dan niet geweest zijn,’ zeiden ze. ‘In Amsterdam is alles goed, en daar kan het niet slechter met je gaan.’

‘Ja, maar ik ben toch hier nu, en ik kom van boven, en hierboven ligt Amsterdam,’ zei hij.

‘Leugenaar,’ zeiden ze toen. ‘Je komt niet van Amsterdam, je komt niet van boven. Je moet wel langs de zijkant zijn gekomen.’

‘Je mag het wel aan de indianen vragen die hierboven leven,’ zei hij toen. ‘Ik kom daar vandaan.’

‘Dat zijn ook liegbeesten,’ zeiden ze toen. ‘En als je daar echt bent geweest, dan zul je ook wel van de zijkant zijn gekomen. Je spreekt op een wijze die laat zien dat jij nog nooit in Amsterdam bent geweest. Amsterdam is goed. Er worden geen mensen ziek in Amsterdam, en er zijn alleen

maar fijne mensen in Amsterdam, niet zo vreemd als jij. Je bent van de zijkant gekomen.’

‘Nou breekt mijn klomp,’ zei hij. ‘Ik wordt nooit geloofd.’

‘Nee, omdat je belachelijke dingen zegt,’ zeiden de amazones.

Toen begonnen ze hem uit te lachen en te bespotten.

‘Waar kom ik dan vandaan ?’ vroeg hij.

‘Van de zijkant,’ zeiden ze.

‘Wat is dat ?’ vroeg hij.

‘Holbewoners,’ zeiden ze, ‘aardmensen. Je kunt ze bijna geen mensen noemen.’

Hij zag dat de amazones keurig gekleed waren, en met parasolletjes liepen, bijna dichterlijke kleding hadden ze. ‘Jullie zien er niet uit als amazones,’ zei hij. ‘Ik kan ook wel over jullie beginnen. Waarom leven jullie hier dan, en niet in Amsterdam ?’

‘Wij zijn hier geboren en getogen,’ zeiden de amazones.

Hij vroeg zich af wat er nog dieper in de aarde was. ‘Wat is er nog dieper dan dit ?’ vroeg hij. ‘Niks,’ zeiden ze. ‘Nou ja, als je het echt wil weten. Daar zijn de verwilderde vrouwenstammen, die als holbewoners leven. Wij noemen ze geen vrouwen meer, maar manninnen. Ze zijn ruig en woest, en kennen geen manieren. Zij zijn veel erger dan wij zijn. Pas maar op, val maar niet in hun handen.’

Ik wil er toch naartoe, zei hij.

Waarom ? vroegen ze. Wil je je leven verliezen ?

Ik heb alles al verloren, zei hij toen. Ik heb niks meer te verliezen, alleen te winnen.

‘Maar lieve jongen, daar win je niet,’ zeiden ze toen.

‘Waarom ben ik ineens een lieve jongen ?’ vroeg hij. ‘Eerst was ik vreemd en een leugenaar, en nu ineens lief.’

Dat kan goed samengaan, vreemde, liegende, lieve jongen, zeiden de amazones.

Hij is toen een nacht bij ze gebleven, en een dag, en ging de volgende nacht weer op pad, dieper de aarde in. Toen kwam hij bij de wilde amazones, wat volgens hem echte amazones waren. Hij werd direct op zijn kaak geslagen en vastgebonden. De nette vrouwenstammen van boven

hadden er dus niet over gelogen. Deze wilde amazones waren echt woest, en gevaarlijk. Even had hij spijt dat hij gegaan was.

‘Hebben jullie ook zulke vreemde verhalen over Amsterdam ?’ vroeg hij hen. Zijn kaak deed hem pijn. Hij sprak moeilijk, maar hij had altijd al het gevoel dat hij moeilijk sprak.

‘Wat zeg je ?’ vroegen de wilde amazones.

‘Nou, zijn er geen ziekenhuizen in Amsterdam, en is iedereen daar fijn en goed ? Is iedereen gezond in Amsterdam ?’ vroeg hij.

Ze begonnen hem uit te lachen. ‘Nee,’ zeiden ze. ‘Amsterdam is slecht, zeer slecht, in vele opzichten. Waarom wil je naar Amsterdam ?’

‘Daar kom ik vandaan,’ zei hij.

‘Oh, maar dat is geen goede zaak, geen goede zaak, zeer slecht nieuws,’ zeiden de wilde amazones.

‘Waarom hebben jullie mij neergeslagen en vastgebonden ?’ vroeg hij.

‘Doen we altijd met vreemdelingen,’ zeiden de wilde amazones. ‘Voorzorg.’

‘Ondankbaarheid,’ zei hij. ‘Wees blij dat iemand jullie bezoekt.’

‘Praatjes heb je,’ zeiden de wilde amazones. ‘Wij hebben niemand nodig, en jou al helemaal niet, dus maak jezelf maar niks wijs, praatjesmaker. Wij kunnen wel zien dat jij uit Amsterdam komt, en dat maakt je extra verdacht. Waarom denk je dat wij hier wonen en niet in Amsterdam ?’

‘Mooi natuurgebied, zo onder de grond,’ zei hij. ‘Had ik niet verwacht.’

‘Nee, dat leren ze je niet in Amsterdam. Wordt allemaal heimelijk verborgen gehouden,’ zeiden de wilde amazones.

‘Ik wil weer terug,’ zei hij.

‘Je zou ons kunnen verraden nu je ons gebied kent, dus vergeet het maar,’ zeiden de wilde amazones.

‘Wat ligt onder jullie ?’ vroeg hij.

‘Holbewoners,’ zeiden de wilde amazones.

‘Laat me daar dan maar naartoe gaan,’ zei hij.

Ze hielden hem even tot de volgende nacht, en lieten hem toen gaan. Hij ging toen nog dieper over de stenen trap en kwam bij de holbewoners terecht. Ze leken op Amsterdammers, maar zwaar verwilderd. Ze vertelden hem dat ze hier naartoe waren gevlucht. In Amsterdam konden ze niet meer leven. Daar hadden ze teveel meegemaakt. Hij vroeg of zij hem konden helpen.

Ze wilden hem niet hebben. Hij herinnerde hen teveel aan Amsterdam. Toen is hij maar teruggegaan, en bleef op de trap om de wilde amazones te ontwijken, want die zouden hem nooit terug laten gaan. Hij dacht eraan wat hij zou kunnen doen. Hij zou ook naar de zijkanten kunnen gaan. Daar zouden ook holbewoners zijn.

Hij vroeg zich af of er een kruid was, of levenswater, wat hem zou kunnen genezen. Hij dacht aan de kinderen in de zalen net onder het huis.

Hij dacht aan de verpleegster. Haar grote verhalen hadden hem verslonden. Zijn eigen verhalen waren niet sterk genoeg.

In Amsterdam was het bluf tegen bluf. De grootste bluffers hadden het hoogste woord en de grootste macht, en

regelden alles. Daar kon hij niet tegenop. Nee. Hij was niet zo'n verhalenverteller.

Het leek wel alsof hij heel in de verte de ambulance hoorde. 'Daar gaat weer zo'n verhalenverteller,' dacht hij. Het leek ook wel een beetje op wolvengehuil, dat kon het ook zijn.

Hij moest zijn eigen verhalen maken hier, ook al was het maar een tentje om te overleven voor nu. Hij wilde meer weten van de ondergrondse wereld, en van de zijkanten.

Ergens aan de zijkant van de stenen trap ging hij de bosjes in en bleef doorlopen totdat hij bij een metro station aankwam. Er waren hier mensen van drie tot vier meter lang, en ze hadden blauwe gezichten. Hij vroeg wie ze waren. Ze zeiden dat ze uit Iran kwamen. Hij vroeg waarom ze helemaal hier waren gekomen. 'Regiem,' zeiden ze. Ze hadden problemen met spreken. Ze konden maar halve zinnen uitbrengen en halve verhalen, soms alleen halve woorden. Zo voelde hij zich soms ook. Ze leefden in de metro's. Het waren hun woningen.

Hij wilde wel bij de metro-bewoners horen, want het waren in principe lotgenoten, en zo werd hij door hen geadopteerd. Voor het eerst in zijn leven voelde hij dat hij zijn bestemming had gevonden. Ze reden heen en weer

met hun metro’s, waardoor ze overal onder de grond konden komen. Het was een heel groot netwerk.

Hij kwam tot een vreselijke ontdekking. Hij was zelf ook degene die aan haar apparaten lag. Hij kon zichzelf zien liggen. Even had hij een flits van ontwaking, maar hij kon niets doen. Het was alsof de grote blauwgezichten hem probeerden te bereiken.

Hoofdstuk 2. Op zoek naar een eiland

Ze nam hem mee naar boven. Hij kon maar moeilijk lopen. Zij had hem van de apparaten afgehaald. Boven in de kamer kreeg hij een kopje koffie met gebak. ‘Hoe is het nu ?’ vroeg ze. Hij vond haar vriendelijker overkomen dan anders.

‘Goed,’ zei hij, nog steeds denkende aan de blauwgezichten. Ze keek hem liefdevol aan. ‘Nog gedroomd ? Goede dromen, nare dromen, enge dromen, nachtmerries ?’ vroeg ze.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Oh, echt niet ?’ vroeg ze. ‘Meestal droom je toch wel ?’

Even wist hij niet waar hij was. Ze leek heel anders dan ze normaal was. Het kon natuurlijk een valstrik zijn, maar het leek alsof hij ergens anders was, alhoewel het wel dezelfde kamer was. Hij was in haar huis, dat moest wel, maar iets leek anders. Het leek zonniger, tropischer, en hij hoorde de vogels buiten zingen.

Misschien hadden de blauwgezichten hem hier gebracht, alles anders gemaakt. Maar hij vertrouwde het nog niet. Hij keek naar haar.

Ik moet je wat vertellen, zei ze. De medicijnen die ik je laatst had gegeven zijn nieuwe medicijnen, en ze lijken goed te werken. Het lijkt beter met je te gaan.

‘Maar ik lag aan apparaten ?’ vroeg hij.
‘Hoe kom je daar nu weer bij ?’ vroeg ze lachend.
‘Je moet gewoon herstellen van het ongeluk.’

‘Welk ongeluk ?’ vroeg hij.
‘Laat maar zitten,’ zei ze.

‘Nee, zeg,’ zei hij.
‘Je geheugen is dan nog niet terug, maar misschien is het beter zo,’ zei ze.

‘Nee, ik wil het weten,’ zei hij. ‘Alsjeblieft, zeg het me.’

‘Je was gevallen,’ zei ze.

‘Van hoog ?’ vroeg hij.

‘Niet zo heel hoog, maar hard,’ zei ze.

‘Geheugenverlies ?’ vroeg hij.

‘Niet alleen dat, ook geheugenverdraaiing,’ zei ze.

‘Niet zo best,’ zei hij, ‘niet zo best. Is het dan gevaarlijk om te denken en te herinneren ?’

‘Dat kan,’ zei ze, ‘maar daarvoor heb je de medicijnen, en je bent herstellende.’

‘Okay,’ zei hij. ‘En als ik mag vragen : wie bent u ?’

‘Verzorgster,’ zei ze.

‘Wij hebben verder niks met elkaar ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ lachte ze. ‘Ik ben geen familie of vriendin.’

‘Maar ik woon hier ?’ vroeg hij.

‘Dit is je huis, ja,’ zei de verzorgster.

‘Woon jij hier ook ?’ vroeg hij.

‘Nee, maar ik ben hier veel,’ zei ze.

‘Woon ik hier alleen ?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei ze.

‘Heeft u toevallig een blauw gezicht onder de schmink ?’ vroeg hij.

‘Nee,’lachte ze, ‘hoe kom je daar nu weer bij, mallerd. Het is gewoon mijn eigen gezicht, geen schmink.’

‘Okay,’ zei hij. Hij keek omhoog naar het plafond, en toen naar het behang. ‘Dus ik ben Amsterdammer ?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei ze, ‘geboren en getogen.’

‘Volgens mij heb ik dan een heleboel door elkaar gehaald,’ zei hij.

‘Kan kloppen,’ zei ze. ‘De val was verschrikkelijk, en heeft alles in je brein lopen mollen, maar zoals ik al zei ben je aan het beteren.’

‘Zijn er onder de grond metro-bewoners met blauwe gezichten ?’ vroeg hij.

‘Niet dat ik weet,’ lachte ze.

Die nacht lag hij in zijn eigen bed, boven op zijn slaapkamer. Hij dacht na over de blauwgezichten, de metro-bewoners. Hij stond op en liep naar de kelder. Toen hij de kelderdeur opentrok was er een stenen trap naar beneden, maar die ging niet ver. Hij ging even naar beneden, maar het was maar een klein keldertje. ‘Ik heb het misschien allemaal maar gedroomd,’ zei hij. Ook dacht

hij over de zaaltjes met kinderen. toen liep hij weer naar boven naar zijn bed. Hij staarde voor zich uit. Hij kon niet goed in slaap komen. Hij keek naar zijn dekens en hij herinnerde zich hen.

Na een tijdje kon hij nog steeds niet slapen, en is toen weer naar beneden gegaan. Ditmaal keek hij in de meterkast. Daar was ook een trap naar beneden. ‘Misschien was dit het wel,’ zei hij tegen zichzelf. Hij ging naar beneden, en zag daar een luik. Hij opende het luik, en daar ging de stenen trap verder. Hij ging verder naar beneden en kwam daar langs een zaal met kinderen aan apparaten in bedden. ‘Maar dit is mijn huis ?’ dacht hij. ‘Hoe kan dit ?’ De kinderen bewogen niet en hadden hun ogen dicht en lagen aan allerlei slangen. ‘Ze dromen,’ zei iemand. Hij keek achterom en zag een ouder kind staan. ‘Wie ben jij ?’ vroeg hij.

‘Ze dromen. Ik ben ouder, ik ben losgekomen,’ zei het oudere kind.

‘Ja, maar wie zijn deze kinderen, en hoe komen ze hier, wie heeft dit gedaan, want dit is mijn huis,’ zei hij.

‘Nee,’ zei het oudere kind. ‘Het is het huis van de verpleegster. Zij had ons hier gebracht.’

‘Waarom ?’ vroeg hij.

‘Ze heeft ons van onze ouders weggeroofd, die heks,’ zei het kind.

‘Waarom ?’ vroeg hij weer.

‘Ik weet het niet, ze is gek,’ zei het oudere kind.

‘Hoe ben je losgekomen, en hoe leef je nu ?’ vroeg hij.

‘Door de metro-bewoners, de blauwgezichten, die hebben mij bevrijd,’ zei het oudere kind. ‘Ik ben nu één van hen, maar kom hier vaak terug. Deze kinderen zijn nog te jong en te ver heen om bevrijd te worden, alsof ze nog in het ei liggen. We wachten op het moment totdat ze sterk genoeg zijn en dan gaan ze met ons mee.’

‘Ja, maar boven is mijn huis nu, niet meer van de verpleegster,’ zei hij.

‘Dat is goed nieuws,’ zei het oudere kind. ‘Jij bent de nieuwe bewoner ? Is de heks verslagen ?’

‘Er komt nog een verzorgster zo nu en dan,’ zei hij. ‘Ik was gevallen en had verzorging nodig zei ze.’

‘Oh,’ zei het oudere kind. ‘Wat als ze je voorliegt ?’

‘Ik hoor nu ook bij de blauwgezichten,’ zei hij. ‘Misschien dat de blauwgezichten dingen hebben veranderd.’

‘Dat kan,’ zei het oudere kind.

‘Komt de heks nog hier ?’ vroeg hij.

‘Normaal gesproken wel,’ zei het oudere kind, ‘tenzij ze echt verslagen is.’

‘Wanneer heb je haar voor het laatst gezien ?’ vroeg hij.

‘Gisteren,’ zei het oudere kind. ‘Ik ben toen weggegaan.’

‘Ben je niet bang dat ze je terug zal pakken ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei het oudere kind. ‘Ik ben sterk en sta onder de bescherming van de blauwgezichten.’

‘Maar heksen kunnen sluw zijn, en gevaarlijk, ze zijn onbetrouwbaar en onvoorspelbaar,’ zei hij.

‘Dat is waar,’ zei het oudere kind, ‘maar ik blijf op een afstand als zij er is.’

‘Pas maar op dan,’ zei hij.

‘Ja, maar ik kan deze kinderen niet aan hun lot overlaten,’ zei het oudere kind. ‘En trouwens : is de heks nu verslagen dan ?’

‘Ik weet het niet, misschien,’ zei hij.

‘Dat moeten we zien uit te zoeken,’ zei het oudere kind.

‘Kunnen we de kinderen niet alvast verplaatsen ?’ vroeg hij. ‘Kunnen ze niet naar de metro’s gebracht worden ?’

‘Nee joh,’ zei het oudere kind. ‘Ze kunnen nog niet dieper onder de grond leven. Daar zijn ze nog te zwak voor. Trouwens, er zouden mogelijk alarms af kunnen gaan als die apparaten zouden worden verschoven. Die apparaten zijn goed beveiligd. Dan zouden de kinderen misschien kunnen sterven, of wijzelf.’

‘Maar hebben de blauwgezichten dan geen middelen ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei het oudere kind. ‘We moeten wachten totdat ze ouder en sterker zijn.’

‘Ja, maar misschien houden die apparaten hen hier wel zwak,’ zei hij.

‘Ik ben toch ook ontkomen ?’ zei het oudere kind. ‘Laten we dus afwachten.’

Er kwamen toen wat blauwgezichten binnen. Hij en het oudere kind waren blij dat er wat blauwgezichten waren gekomen. Ze gingen de kinderen checken. ‘Deze is bijna klaar,’ zeiden ze van één kind.

Hij begon moe te worden, en is toen weer naar boven gegaan, naar zijn slaapkamer, en viel daar toen snel in slaap.

De volgende ochtend was de verzorgster al vroeg bij hem. Ze leek toch niet op zijn eerdere verpleegster, en was ook totaal anders.

‘Hoe gaat het met je ?’ vroeg ze.

‘Goed,’ zei hij.

Ze kon dat merken. ‘Beneden zijn kinderen,’ zei hij.

‘Wat bedoel je ?’vroeg ze.

‘De trap in de meterkast leiden naar kinderzalen,’ zei hij.

‘Lijkt me sterk,’ zei ze. ‘Laat het eens zien.’

Hij stond op en liep de gang op naar de meterkast. Zij liep met hem mee. Toen hij de deur opende hing er alleen een meterkast. ‘Misschien de kelder,’ zei hij. Er was een stenen trap die naar beneden liep in de kelder, maar het was maar een kleine ruimte.

‘Je moet het je verbeeld hebben,’ zei de verzorgster. ‘Je bent nog steeds herstellende. Je brein verdraait dingen. Geheugenverlies en geheugenverdraaiing. Daar heb je nu medicijnen voor.’

Ze gaf hem even later de medicijnen met een mok water. Hij slikte ze in. ‘Hopende dat het steeds beter met je gaat,’ zei de verzorgster.

‘Ja, maar waar zijn de blauwgezichten dan, de metro-bewoners ?’ vroeg hij.

‘Ik heb geen idee,’ zei ze. ‘Ik weet helemaal niet waar je het over hebt.’

‘Vreemd,’ dacht hij. ‘Dus ik hallucineer, of het is ‘s nachts gewoon anders, of ik droom het telkens.’

Ze gingen toen even wandelen buiten. Het was mooi weer. Ze gingen langs de winkels.

Hij wilde verhuizen. De verzorgster zou hem helpen met het vinden van een nieuw huis.
Hij wilde zo het verleden achter zich laten.
Ook al was Amsterdam zeker niet de gemakkelijkste stad, hij was toch blij dat hij er woonde. Hij had gemengde gevoelens over Amsterdam, maar wilde er toch voor gaan.
Hij wilde graag in Amsterdam blijven. Hij wilde dichtbij een metro-station of trein-station wonen. Hij voelde zich nog steeds een metro-bewoner.

Soms kwam de verzorgster met nieuwe papieren over mogelijke nieuwe huizen. Die keken ze dan door. Hij was ook blij dat hij alleenstaande was. Hij moest er niet aan denken samen met iemand oud te worden. Hij wilde jong blijven en alleen.
Soms schaakte hij met de verzorgster, of deden ze andere spelletjes.
De wandelingen werden steeds langer.
Ook gingen ze naar andere stadsdelen. Daar keken ze ook naar huizen.
Hij vond het fijn in andere stadsdelen te winkelen. Hij nam vaak van alles mee.
Hij begon zijn huis anders in te richten, om zich voor te bereiden op een mogelijke verhuizing.
Hij merkte ook dat door het huis anders in te richten dat het al een soort verhuizing was.

Op een dag keek hij naar de verzorgster en leek het alsof ze een blauw gezicht had.
Dat was maar in een flits.
Hij had nog steeds het gevoel alsof de blauwgezichten bij hem waren.
Zij probeerden hem op het juiste spoor te brengen.

In alles zag hij de blauwgezichten.
Ook in de natuur.
Hij hield ervan om met de verzorgster in het park te lopen als het mooi weer was.
Daarachter was een opvangcentrum en een nieuwe bijbelschool, van de nieuwe bijbel die was gekomen.
Hij raakte er ook in geïnteresseerd. Hij vond het mooie boeken.
Het verruimde zijn belevingswereld en hij vond het heel wat waard.
Hij ging niet meer bekrompen met zijn verleden om.
Het paradijs moest plaatsvinden in de herschepping van zijn geheugen.
Het geheugen was daarom een schat in aarden vaten.
Hier liepen dromen en werkelijkheid door elkaar heen.
Het mocht hem inspireren, het mocht hem waarschuwen.
Het waren de gezonde grenzen die zijn leven leefbaar maakten.

Diep ging hij in de natuur met de verzorgster.

Hij hield van de meren en de rivieren, en hij hield van de zee.
Alles wat water-gebied was. Hij maakte ook boottochten met haar.
Hij was op zoek naar een eiland in zijn hoofd.
Hij maakte ook lange strandwandelingen met haar.
Ze reisten veel met de trein, en dan huurden ze soms een bootje ergens.
Ook hield hij ervan met haar te kamperen.
Soms woonden ze een tijdje in een vakantie huisje ergens.

Eigenlijk voelde hij zich al verhuisd.
Hij had zijn woning nu heel anders ingericht.
Hij kreeg het er zo naar zijn zin dat hij eigenlijk niet weg wilde.
Hij had ook een prachtige tuin waarin van alles groeide.
Elke ochtend werd hij wakker van de vogels.

Steeds dieper ging hij Amsterdam in met de verzorgster.
Steeds beter kreeg hij een beeld van Amsterdam.
Het was een stad waarvan hij hield, een echte natuurstad.
Hij was er trots op dat hij een Amsterdammer was, en hij wilde steeds dieper.
Hij wilde haar nog beter leren kennen en komen tot haar geheimen.
Amsterdam was zijn lot, zijn bestaan. Het was voorbeschikt.

Hier moest hij wezen. Hier lag zijn pad. Hij hoefde er niet voor weg.
Hij kon steeds dieper.

Amsterdam was als een lied in zijn hoofd.
Het leidde hem dag aan dag, liet hem de natuur zien.
Amsterdam verborg veel natuur.
Nog steeds geloofde hij in de ondergrondse wereld.
Nog steeds wilde hij daar naar terug.
Maar eigenlijk had hij het idee dat hij daar al was.
Dat hadden de blauwgezichten gedaan.

Hij leefde hier al in de aarde, als een moddermens,
als een holbewoner, als een metro-bewoner, als één der blauwgezichten.
De blauwgezichtjes waren mooie vogels die telkens weer zijn tuin bezochten.
Elke ochtend maakten ze hem wakker.
Hij genoot van hun liederen, en van hun speelse gedrag.
Als hij ze opmerkte waren ze ook snel weer weg, en dan begon de dag voor hem.
Ze waren als dromen in zijn hoofd, zeer sprookjesachtig.
Maar hij wilde er niet teveel van. Hij stond open voor het volle leven, ook de andere vormen ervan.

Hij was een dromer, en een teller. Hij was een verzamelaar, maar hierin ook gul.

Hij gaf. Hij hield niet vast. Hij was altijd op doortocht in zijn hoofd.
Hij was een metro-bewoner.
Hij wilde de holen kennen, en dieper in de holen gaan, tot nieuwe werelden.
Er was zoveel te ontdekken in Amsterdam.
Er waren zoveel lagen.
Laag na laag werd er overheen gebouwd.
Hij wilde terug naar wat het was, naar het oer.
Hij wilde zijn in de overgang van Orion tot Betelgeuse.
Daar sprak de nieuwe bijbel ook over, en het had zijn interesse.

Hoofdstuk 3. Het gekke geld

Dwalen door Amsterdam, dat begon hij steeds meer te doen, met en zonder zijn verzorgster.
Hij kwam steeds meer op eigen benen te staan.
Hij kon de diepte van Amsterdam door alles heen ervaren.
Het verborg een groot natuurgeheim, een andere, diepere wereld.
Daar was hij van overtuigd.
Hij bezocht graag de winkels. Telkens kwamen er nieuwe winkels bij.
Hij probeerde ook minimalistisch te leven.
Hij deed veel weg.
Hij wilde vrij zijn en diep gaan.
Daarom moest hij leren loslaten.
Het was zijn adem.
Hij had een levensbron ontdekt in Amsterdam.
Zijn verleden ging op in zijn dromen.
Het was als een vreemde cyclus.
Er draaide iets in hem, als een tuner.
Dat was wat zijn verleden was.
Zijn geheugen was bruikbaar om tot andere werelden te komen.
Dat was wat Amsterdam was.
Het was een metro-netwerk van de ondergrondse wereld, van de ondernatuur.
Het liep zo door zijn hoofd heen, en hij kon het gebruiken wanneer hij wilde, want hij was immers metro-bewoner.

Maar moest hij dan niet betalen ? Hij had al betaald.
Hij had dit systeem door hard werken opgekocht.
Hij moest eerst diep vallen, diep lijden. Nu was het van hem.
En steeds meer kon hij het inruilen om tot de holen te gaan, nog dieper. Dan moest hij door veel zand heen.
Uiteindelijk was hij een holenmens in de diepte van de ondernatuur.

Daar kon hij vissen in zijn verleden.
Daar kon hij jagen op kennis.
En de kennis joeg op hem.
Hij moest worstelen met grote beesten.
Dingen die hij nog niet begreep.
Het was zijn studie. Hij wilde Amsterdamoloog worden.

Maar altijd vond hij zichzelf weer terug aan de apparaten, half in een coma, aan de slangen. En wie waren die verzorgsters ? Het waren altijd weer anderen. Of iets speelde met zijn herinneringen. Hij was hard gevallen hadden ze gezegd, en hij leed aan geheugenverlies en geheugenverdraaiing. Maar was dat niet alles wat hij nodig had ? Waar zou hij anders naartoe moeten ?

Soms waren het blauwgezichten die naar hem keken, waren het machines in de metro waar hij aan lag met slangen. Dan draaiden ze aan knoppen. ‘Waar ben ik ?’

vroeg hij zich af. ‘Dit moet nog wel Amsterdam zijn, misschien diep onder de grond. Ik ben nooit weggeweest.’

Alles liep door elkaar heen, als een scheur in zijn brein, maar hij kon het gehele universum zien. Hij moest er niet aan denken zo kortzichtig te zijn. Hij kon over leven en dood heenkijken, over de golven van de zee, waar hij zijn eiland zag. De ervaringen waren intens en hij noemde het het nieuwe leven. Hij zou niet meer terugwillen naar al het andere. Hij voelde zichzelf liggen in de warme zee. ‘Ik heb een scheur in mijn brein !’ riep hij. ‘Ik kan alles zien ! Ik kan weer zien, ik kan weer zien !’ Hij zwom naar het eiland, liep door de golven.

‘Droom ik of ben ik dood ?’ vroeg hij zich af. Maar dit was leven. Het was intens en diep. Hij mocht niet teveel, en daarom kreeg hij van alles maar een klein stukje, en was alles kort, als eb en vloed. Amsterdam was als een nauwgezette klok. Het huren duurde niet voor eeuwig. Je moest betalen, eerst betalen.

Was hij dronken, was hij aan de drugs ? Nee, hier lag niets zomaar voor het oprapen. Je kon hier geen overdosis krijgen, want je werd teruggeroepen, teruggefloten, of teruggetrokken. Alles was slechts flitsen. Hij had een scheur in zijn brein omdat hij was gevallen. Hij kon het zich alleen niet meer herinneren. De val was diep en het

had alles in zijn leven omgedraaid, en zijn leven draaide nog steeds.

Hij hoorde het geboemel van de metro. Ze gingen door prachtig landschap onder de grond, prachtige natuur. De blauwgezichten waren aan zijn zijde. Hij was één van hen. Zij waren allemaal vluchtelingen, als lotgenoten. Het brak zijn wereld open, het contact. Het nam hem op sleeptouw.

Altijd moesten ze op de metro wonen, en altijd waren ze op doortocht, want er werd op hen gejaagd. Altijd moesten ze loslaten en minderen, en leven met de kleine en korte beetjes die ze hadden. Het was allemaal heel vluchtig, in de klok van Amsterdam. In de alsmaar draaiende wijzers waren ze veilig. En in de klok waren zoveel andere plaatsnamen, maar het was allemaal de klok van Amsterdam.

Het scheen hem voort te drijven, de golven in zijn hart. Het was een binnenplaats in Amsterdam, waar hij gekomen was. Hij wist niet hoe. Hij las Amsterdam van achter naar voren : MAD-RETS-MA. Mad ma, en rets, ters, terse was een soort vreemd geld van een andere wereld waar hij eens over had gedroomd. Hij vertaalde het als het gekke geld. Dat was wat Amsterdam was. Je moest eerst tot het gekke geld gaan om hier te kunnen leven. Het gekke geld dwaalde als een dronkaard langs de

Amsterdamse grachten. Zo begon het ritje in deze jukebox.

Hij hield het gekke geld in zijn hand. Het knetterde, het sprong op, het maakte ruzie, zelfs oorlog. Het nam steden in, en voerde jacht. Hij kneep zijn hand dicht en het was warm. Hij kon het gewoon in zijn hand kneden. Maar toen sprong het uit zijn hand en rende weg, en giechelde : ‘Je moet werken, werken voor het gekke geld.’ Toen was het snel verdwenen, en hij moest zoeken, in alle gaten en alle hoeken, naar het gekke geld. Maar het was niet te vinden, en zo moest hij werken met bloed, zweet en tranen om het gekke geld te verdienen, maar je moest hard werken voor maar een heel klein beetje, en het kleine beetje was twistziek, maakte je het niet makkelijk, en als het kon ontsnappen, dan ontsnapte het, en werd je uitgescholden en uitgelachen.

Het gekke geld was het leger en de politie hier, en als het even kon, dan zorgde het gekke geld dat je in het ziekenhuis terecht zou komen. Het gekke geld was levensgevaarlijk, en je moest toch wel een echte waaghals zijn als je erop durfde te jagen. Daarom bleef hij liever arm en minimalist, en leefde van de kleine beetjes door de natuur geschonken, dat wat op zijn pad kwam. Hij was bang voor het gekke geld, bang voor een overdosis, want waar zou het hem leiden ?

Het was niet zo dat het gekke geld ook maar iets voor je kon doen, want hier was bedrog op bedrog. Hij mocht daarom maar hele kleine beetjes nemen van Amsterdam, net genoeg om te leven. Mad Money Ma was wat Amsterdam eigenlijk op de kop betekende, en dat kon al snel de hand uitlopen.

Het gekke geld was sterker dan hem, dus hij kon er maar beter niet mee worstelen, maar het gekke geld joeg ook op hem, dus hij moest wel, en daarom was hij blij dat hij een metro-bewoner was, altijd op de vlucht voor het gekke geld, net zoals de Iraniërs. De blauwgezichten maakten veel muziek. Ze hadden een liedje genaamd : ‘Wow wow wow, je gezicht is altijd blauw’. Ook maakten ze liedjes over het gekke geld, om het te kunnen verwerken, want ze waren allemaal getraumatiseerd door het gekke geld, en het gekke geld lachte er gewoon om. Het gekke geld ging allemaal om controle en macht, maar in hele kleine beetjes deed het wonderen. Het probleem was dat het gekke geld op tilt was geslagen. Maar het was ook gewoon zo dat zonder hard werk, zonder te betalen, je eigenlijk nergens kwam hier. En men moest leren werken, men moest weten wat werk echt was, en niet in de putten van de Danaïden terechtkomen waar ze water gieten in bodemloze vaten, en waar ze water droegen naar de zee. Velen deden werk wat geen werk was, of wilden alleen half werk doen, en het gekke geld trapte daar niet in. Een heleboel tranen

vanwege het gekke geld waren dus ook gewoon niets anders dan krokodillentranen.

Het gekke geld was een wachter, geen sinterklaas, geen verwennend omaatje. Het gekke geld was niet met pensioen gegaan. Maar het gekke geld was stomdronken, en hij vroeg zich af of het gekke geld misschien eens gevallen was, net zoals hij. En wie was dieper en harder gevallen, hij of het gekke geld ? In ieder geval was het met recht een Mad Ma, en moest hij oppassen.

Ze bemoederde hem, bedreigde hem, en bedroog hem. Ze was twistziek. Hij had het gevoel dat ze zwaar ziek was in het hoofd. Daarom vroeg hij zich af of ze misschien eens was gevallen. Altijd dat belerende vingertje. Mad Ma wist het altijd beter. Maar natuurlijk. Zij was immers langer op de wereld dan hij. Hij was nog maar een snotaapje. Maar wat was er gebeurd met moeder ? Dit kon toch niet goed zijn ? Of kwam het door de scheur in zijn brein, dat hij het zo beleefde ? Was het gekke geld misschien een gevolg van zijn val ?

Hij kon daar uren over piekeren, uren over worstelen. Het kon hem soms ook heel kwaad maken, dan schold hij de hele boel bij elkaar. Zijn woede aanvallen gingen diep, alsof het zijn brein verder scheurde.

De blauwgezichten hadden liederen zoals ‘Gratis kom je er niet in,’ en ‘Hard werken voor het leven’. Zij waren op de vlucht voor het op tilt geslagen gekke geld. Het gekke geld kon hard slaan. Het gekke geld kon je doden. Het gekke geld kon je laten hangen. Daarom was het oorlog. Overal stond men op tegen het gekke geld. Maar hoe kon men ontsnappen van het gekke geld ? Het was immers de wereld van het gekke geld. Waar ze dan ook gingen.

Nee, ze moesten leren leven van de kleine beetjes, er niet teveel van nemen. Ze moesten leren leven met halve woorden, halve zinnen en halve verhalen, die altijd weer wegsijpelden. Het was eb en vloed. Ze moesten leren van de zee. In het hart van Amsterdam onder de grond lag de wildernis zee. Daar moesten ze leren vissen, leren varen, en tot de eilanden leren gaan.

Alles was maar voor even. Ze moesten leren afscheid te nemen. Teveel zou hen kunnen doden. Een overdosis was hier fataal. Ze mochten niet verslaafd raken.

Het gekke geld lokte, het was een valstrik, en ze zaten al in de gevangenis van het gekke geld. Daarin waren ze geboren. Vluchten was onmogelijk. Ze konden alleen maar dieper in de gevangenis van het gekke geld, op zoek naar haar geheimen. Ze werden aan apparaten gehouden door het gekke geld. Mad Ma bediende de knopjes. Ze waren aan slangen verbonden.

Ook de blauwgezichten lagen daar, in grote zalen, bed naast bed, apparaat naast apparaat, allemaal in haar dromen. Hier moesten ze werken voor de geheimen. Hier moesten ze de diepte ingaan door een scheur in hun brein. Lotgenoten waren zij, medelijders en medestrijders.

Het gekke geld troonde in grote mist in de stad. Hoog op de tronen zat zij, want zij was eens heel diep gegaan. Zij was eerder dan hen, en daarom wist zij de weg, en daarom heerste zij over hen. Ze verkocht haar spullen op de markt, daar moesten ze eerst hard voor werken. En wat ze kochten liep van hen weg. Niemand kon hier kopen, alleen maar huren. Men kon hier niets bezitten. Elk bezit gleed van hen weg. Als eb en vloed was het. Niets kon men hier vasthouden. Alles was vluchtig, in de wereld van het gekke geld. Mad Ma hield niet van opgeblazenen. Die bliezen zichzelf op.

Er was niets wat het gekke geld kon stoppen. Het was totaal uit zijn kom gegaan, totaal op tilt geslagen. Het woedde rond als grote stormen. Het kon dreigen met donder en bliksem. Overstromingen en aardbevingen waren aan de orde van de dag. De mens werd volledig ingedamd.

Grote files altijd. Je kwam nergens zomaar in. Tijd was geld en geld was tijd. Je moest voor alles hard werken en

veel betalen, en de prijzen werden steeds hoger, tot het belachelijke. Men kreeg steeds minder, men moest steeds harder werken voor steeds minder. Maar wat voor gevaren lagen er op de loer ? Het gekke geld wist het. Ze had het zelf gezien, er ooit eens mee geworsteld, en nu waren haar kinderen prooi. Het gekke geld konden ze niet meer vangen, en daarom joegen ze achter haar kinderen. Maar dat hebben ze geweten.

Bij het gekke geld trek je altijd aan het kortste eind, altijd. Ook als je denkt dat je het langste eind hebt getrokken. Bedriegen doet ze graag. Ze zijn in haar netten. Ze geeft hen bluf en grootspraak en laat hen zien waar het allemaal naar leidt. In haar fuiken zijn zij.

Maar moeten we dan niet eerlijk zijn ? Ja, jij wel, maar zij niet. Zij was immers eerder. Zij is soeverein. Zij weet hoe het werkt, jij niet. Daarom is Amsterdam Amsterdam. Het gekke geld wint, en jij verliest. Dus moet je naar school en hard leren werken, zoals zij eens deed. Denk niet dat je haar kunt bedriegen. Zij bedriegt jou, maar het is om je voor de overdosis te bewaren.

Denk niet dat je het beter weet, want dat weet je niet. Zij schenkt betweterigheid, om je te laten zien waar het je naartoe leidt, om het je af te leren.

Probeer het gekke geld niet in een potje te stoppen. Er zal niet veel van het potje en het huisje overblijven. Het gekke geld is geen poesje aan een riempje. Het gekke geld is waaks, als een wachter.

Ze moesten het spel geheel uitspelen. Er waren geen snelle ontsnappingen. Ze mochten geen sprookjes en verhaaltjes vertellen om aan het spel te ontkomen. In dat opzicht was het gekke geld de sprookjespolitie en spelpolitie. Er waren geen snelwegen door het spel. Je moest eerst dieper. Zo bewoog je, zo kwam je vooruit, door eerst in de diepte te gaan. Er was geen andere weg. Je moest geen troep innemen om te sjoemelen. Als je drugs of doping gebruikte werd je gediskwalificeerd. Dan lag je aan de apparaten. Het gekke geld was dan je dokter.

En wat was dit allemaal dan ?
Het was het maken van de taarten.
Het gekke geld was taartenbakker.
Vaak zat het gekke geld in een hoekje en zei dan telkens :
‘Ik wil niet met ze zijn.’
Hij zei dan : ‘Blijf dan bij ze uit de buurt.’
Dan zei het gekke geld : ‘Maar ik ben in oorlog met hen.’

‘Ik wil niets met ze te doen hebben,’ zei het gekke geld.
‘Ik zal ze tot slagroom verpulveren.’

Als het gekke geld in oorlogsstemming was, dan kon je maar beter uit de buurt blijven, want dan maalde ze alles wat op haar pad kwam tot slagroom.

Als mensen tegen haar zeiden : ‘Jij bent het gekke geld,’ dan zei ze : ‘Ik ? Ik heb geen stuiver op zak.’ Ze leefde in ontkenning, vergat vaak waar ze was, waar ze mee bezig was en wat ze had gedaan. Dat kon erg ingewikkeld worden allemaal. Probeer maar eens met zo iemand in discussie te gaan. Het is altijd weer anders.

‘En met zo iemand moest jij in een huis wonen ?’

Hij knikte.

‘En hoe heb je dat overleefd ?’

‘Ik heb het niet overleefd,’ zei hij.

‘Nou ja, maar u zit hier.’

‘Niet echt,’ zei hij. ‘U verbeeldt het zich maar.’

‘Hoezo ?’

‘Omdat ik een kind van het gekke geld ben,’ zei hij.

‘Mijnheer, wij laten u niet meer weg,’ zei de dokter. ‘Het is beter dat u onder zorg wordt geplaatst.’

‘Ach, ik maakte maar een grapje,’ zei hij.

‘Okay, nou ja, kom volgende week dan maar terug, dan zien we wel verder,’ zei de dokter.

‘En mijn medicijnen ?’ vroeg hij.

‘Als het goed is heeft u er nog genoeg van de volgende keer,’ zei de dokter. ‘U mag er absoluut niet teveel van nemen.’

‘Volgens mij heb ik dat gedaan,’ zei hij.

‘Nou, dan moet u afkicken,’ zei de dokter. ‘Het verklaart een hoop.’

‘Wat dan ?’ vroeg hij.

‘Nou, al uw vreemde verhalen over het gekke geld,’ zei de dokter.

‘Oh, dat heb ik al jaren,’ zei hij.

‘Nou, ik vindt het maar een vreemde bedoening,’ zei de dokter. ‘Ik weet niet goed hoe ik het moet noemen.’

‘Gewoon creatief brein om te overleven,’ zei hij.

‘Wat overleven ?’ vroeg de dokter.

‘Nou, het gekke geld natuurlijk,’ zei hij. ‘Ik heb ermee in huis gewoond.’

‘Maar u zit zelf ook vreemd in elkaar,’ zei de dokter.

‘Zijn we dat allemaal niet in deze vreemde wereld ?’ vroeg hij.

‘Ikke niet,’ zei de dokter.

‘Ach, lieg er niet over, dokter, u bent zelf ook aangestoken door het gekke geld. Hoeveel verdient u nu aan mijn ellende ?’ vroeg hij.

‘Da’s waar,’ zei de dokter. ‘Daar heeft u dan eens een keer gelijk in.’

‘Staan we quitte,’ zei hij.

‘Okay,’ zei de dokter. ‘Kom volgende week maar terug.’

‘Mag mijn moeder dan ook meekomen ?’ vroeg hij.

‘Wie is dat ?’ vroeg de dokter.

‘Nou, het gekke geld zelf,’ zei hij.

‘Neem maar mee,’ zei de dokter.

‘Ik zal veel geld meenemen,’ zei hij. ‘Ik neem aan dat u daar op wacht.’

‘Ik hoop dat ik verzuip in het geld,’ zei de dokter.

‘Volgens mij bent u stomdronken, dokter,’ zei hij.

‘Hoe raadt u het zo,’ zei de dokter.

Hoofdstuk 4. De robot

Hij was aangespoeld op het strand van de ondergrondse binnenzee van Amsterdam. Zijn schip had schipbreuk geleden en hij was gebeten door een giftige vis, en hij lag te hallucineren op het zand, al een tijdje, met stemmen van dokters in zijn hoofd die hem gek probeerden te maken. Het was het gif van de vis. Blijkbaar mocht hij niet verder, blijkbaar mocht hij niet meer nemen, dus daarom was hij het slachtoffer van de vis in plaats van andersom. Dat kan een visser soms meemaken. Het was niet dat er zomaar gevist kon worden op alles. Een heleboel vissen waren beschermd en beschermden henzelf. Hij moest het verschil leren tussen vis en verleden, ook al deed het verleden zich ook voor als vissen. Er waren zo een heleboel vissen waarop hij wel mocht jagen. Het waren beelden van eenzijdig geheugen.

Hij probeerde verder te kruipen op het strand, bang dat de zee hem weer zou teruggrijpen. Hij kwam maar moeilijk vooruit. In zijn hoofd lag hij vast aan apparaten, maar dat kon ook nog heel goed het gif van de vis zijn. Hij had flinke pijn. Pijnscheuten trokken door zijn lichaam. Zijn handen voelden branderig, zijn hoofd, en vooral zijn mond, alsof hij bij de tandarts was geweest. Het leek alsof er door zijn hele lichaam een alarm afging. Het kon allemaal het gif van de vis zijn.

Die vissen stonden erom bekend. Ze konden electrische schokken geven, en hallucinaties van dokters, psychiaters en tandartsen. Daar hoorde ook allerlei apparatuur bij.

Hij probeerde in de wildernis achter het strand te komen. Hij zag daar het vreemde geld rennen tussen de bosjes. Waar het vreemde geld rende begonnen de huizen te branden en de dikke vrouwen te lachen, en dan waren er de stemmen van dokters. Hij zag zichzelf weer aan apparatuur liggen, en voelde de slangen in zijn mond en neusgaten. Het vreemde geld was aan het schaterlachen. Ze hadden hun prooi. Hij probeerde te ademen, en zag dat hij aan apparaten lag in een metro, met blauwgezichten om hem heen. Hij was in een droommachine. Hij lag vast aan een droom apparaat, zoals ook wat anderen. Ze werden verzorgd door de blauwgezichten. In de verte hoorde hij het vreemde geld schelden. Hij hoorde vreemde muziekjes, cowboy-muziek, gimmicks. Toen zette iemand de radio uit.

Hij kroop door het zand van het strand. Hij hoopte het vreemde geld hier niet tegen te komen. Toen hij de bosjes had bereikt rook hij besjes. Weer zag hij zichzelf aan apparaten. Het gif wilde niet loslaten. Stoffen in zijn hoofd streden tegen elkaar. Daar zag hij het vreemde geld weer rondrennen als kleine mannetjes. Ze stonden in brand, en zetten de huisjes in brand. ‘Wat heb ik gegeten ?’ dacht hij bij zichzelf. ‘Ben ik een junkie ?’ Hij wist dat hij ergens

van af moest kicken maar hij wist niet van wat, of was dit zijn bescherming tegen iets ? Hij wist het niet. Hij bleef tegen zichzelf zeggen dat hij dit niet begreep. ‘Wat is dit ?’

Hij wilde op een plaats komen waar zijn tranen zijn geld waren. Wat was geld eigenlijk ? Het leek op een communicatie systeem. Hij moest dieper, tot het geheim van Amsterdam. Hij moest hiervoor alles achterlaten, maar telkens greep het hem terug. Ze wilden hem niet laten gaan, of wilden ze hem ergens tegen beschermen ? Hij mocht nergens een overdosis van krijgen.

Hij werd wakker in zijn slaapkamer van het geluid van vogels. Hij stond op en deed de gordijnen open. Toen maakte hij zijn ontbijt klaar. Zijn verzorgster kwam, en hij zei niets. Ze deed wat huishouden voor hem, en hij probeerde mee te doen. Hij voelde zich op zich goed. Toen ze weer weg was probeerde hij een boek te lezen, maar de letters tolden voor zijn ogen, dus legde hij het weer neer. Op de radio was weer reclame. Toen klikte hij de radio weer uit. Hij moest naar het tranengeld. Hij had teveel tranen. Hij moest er iets mee doen. Hij wilde iets bouwen. Iets joeg op hem, of wilde het hem beschermen ? Iets riep hem terug, maar waar naartoe ?

Hij zag uit naar het slapen, dan zouden de dromen hem meer vertellen. Hij voelde zich een dromenjunkie. Hij wilde zijn dromen verkopen, maar hij wist bij voorbaat dat

niemand geinteresseerd zou zijn. Wat had hij te bieden ? Dromendealer zijn werkte hier niet goed. Dan moest je echt heel beroemd zijn, en veel geld hebben, anders kwam je er niet doorheen en keek niemand naar je. Maar ja, hij had rust nodig.

Alleen in zijn dromen was hij dromendealer, maar hij bereikte er niks mee. Niemand wilde van hem kopen. Hij kon soms vliegen in zijn dromen, maar niemand keek er van op. Maar ja, hij had rust nodig. Waarom zou hij dromendealer moeten zijn als niemand het wilde ? Iedereen was afgestompd en afgeleid. Ze hadden allemaal hun eigen drugs al. Het was alsof ze verslaafd waren aan drama. Ze lagen in apparaten net als hem. En anderen wilden hen ook niet horen. Het was ieder voor zich, en alleen als je erg beroemd was en veel geld had, dan wilde men heel misschien naar je luisteren. Hij was een niemand, een absolute nul. Niemand kende hem. Niemand wilde hem kennen. Ze hadden allemaal hun eigen leven. Iedereen leefde langs elkaar heen. Ze waren aangestoken door het vreemde geld. Het was nooit goed genoeg.

Hij verkocht dromen. Die lagen als schriftjes in zijn tas, een hele stapel. En hij had een machientje waarmee hij kon vliegen, als een helicoptertje op zijn rug, en zo ging hij van dorp tot dorp en van stad tot stad, maar weinigen waren geinteresseerd. De ijscoman deed het beter.

Ze vonden hem maar een zonderling. Sommigen vonden hem interessant of waren nieuwsgierig, en spraken even met hem, maar uiteindelijk kochten ze veelal niets. Als iemand eens iets kocht voelde hij zich altijd heel onzeker, en dacht dat het niet gebeurd kon zijn. Dan leefde hij in ontkenning. Hij had nog steeds niets verkocht. En als hij het dan op sommige momenten wel geloofde dan was hij bang dat ze het af zouden keuren en verscheuren.

Een zonderlinge man was hij, met een hoed op, en vreemde kleren. Hij hoorde nergens bij. Soms speelde hij op zijn instrumenten, een fluit, een harmonica of iets anders. Hele vreemde muziek-instrumenten had hij. Ze vonden het maar kabaal. Hij had ook een triangel. Hij hoorde hier niet. Zo sprak hij zichzelf helemaal de afgrond in. Hij kon hier niet aarden. Zijn handel in dromen kwam niet van de grond. Mensen hadden hun eigen dromen, gewoon aan de oppervlakte. Zo diep als hem gingen ze niet. Daarom waren ze ook niet geinteresseerd in zijn vliegkunsten. Ze wilden op de grond blijven. Ze waren niet meer in verwondering over de vogels.

Hij vloog met de vogels en kwam nog eens ergens. Met de blauwgezichtjes vloog hij. Altijd maakten ze hem ‘s ochtends wakker. Soms leek het alsof zijn verzorgster een blauw gezicht had. ‘Wow, wow, wow, je gezicht is altijd blauw,’ zong hij dan. Ze keek hem dan vreemd aan, en gaf hem zijn medicijnen. Hadden de medicijnen hem zo

gemaakt, of hielpen ze hem om niet nog erger te worden ? De stoffen in zijn hoofd vochten tegen elkaar. Het was altijd oorlog in zijn hoofd.

Hij moest jacht maken op deze beesten. Maar sommigen van deze beesten waren beschermd. Dan zou hij problemen krijgen met de boswacht. Dan zou hij een stroper zijn in hun ogen. Dan zou hij de bak ingaan. Hij had het gevoel alsof hij al in de bak zat. Hij zat vast aan apparaten die hem niet loslieten. Ze voerden hem drugs. Ze verkochten dromen aan hem. Hij zat vast aan allerlei ingewikkelde verzekeringssystemen, belastingsystemen en betaalsystemen. En hij moest huur betalen. Huursystemen, ziekenfonds, het bleef allemaal maar binnenkomen, en maar dreigen en dreigen. ‘Als je dit niet doet, dan ...’ en ‘als je dat niet vóór deze datum hebt betaald, dan ...’ Hij werd er gek van. Maar zijn verzorgster hielp hem.

Hij slenterde door Amsterdam, bezocht winkels, maar wilde er niet zijn. Hij verveelde zich. Soms ging zijn verzorgster mee. Soms liepen ze door het park. Wat moest hij doen ? Ook de spelletjes met haar verveelden hem. Hij ging op zoek naar boeken die hem konden inspireren. Hij wilde iets met zijn leven doen, niet op zoek gaan naar loos vermaak. Hij wilde op zoek gaan naar de zin van het leven, het geheim van Amsterdam.

Hij was altijd blij als hij weer naar bed kon, maar soms vond hij dat te makkelijk. Hij wilde hard werken, maar hij kon het niet. Soms ging hij door tot hij er bij neerviel. Als hij dan sliep dan was hij aan de apparaten, of diep in de wildernis onder de grond. Hij wilde bij de indianen zijn, en de holenmensen. Maar die accepteerden hem niet. En zo kwam hij bij de monniken en de hermieten terecht, maar die deden ook vaak te moeilijk. Dan moest je weer in dit en dat geloven, en dan moest je weer zus doen, en dan weer zo. En daarom was hij een eenling. Hij geloofde wel in goede principes, maar ...

Hij moest moedig zijn, dapper, niet braaf. Ze wilden hem allemaal drugs aanbieden. Maar deed hij niet hetzelfde ? Nee, hij dealde in dromen. Hij vroeg zich af in wat voor machine hij terecht was gekomen. Wat zou er onder de zee zijn ? Hij wilde in de tunnels daar terecht komen. Hij wilde naar de wildernissen onder de zee, en dan tot diepere zeeën komen. Misschien waren daar betere levensbronnen.

De indianen wilden hem niet. Hij liep daar rond met allerlei apparaten. De indianen waren er bang voor. Hij probeerde de apparaten van hem af te krijgen, maar het lukte niet. Hij was een gevangene van zijn apparaten. Hij begreep de indianen wel. Wie zouden hem kunnen helpen om van de apparaten los te komen ? De indianen in ieder geval niet. Die renden van hem weg in grote angst.

Hij was in de apparaten vergroeid. Hij had het idee dat het nooit meer goed kon komen. Misschien dat nog dieper onder de grond de oplossing lag, of zou hij dan nog erger in de problemen komen ? Er zouden daar kannibalen wonen, en de eeuwige hel zou er zijn. Misschien zou alleen dat hem kunnen losmaken ? De eeuwige hel noemden ze ook wel de baarmoeder. Het was een Duitse erfenis, ook wel Holle genoemd, het hol, waar Nederland ook naar vernoemd was. Het was een wildernis gebied. De kannibalen zouden wel raad met hem weten, maar dood wilde hij ook niet.

Nee, er waren hier geen snelle wegen om van ongemak af te komen. Hij moest er eigenlijk niet aan denken om dieper naar beneden te gaan. Hij wist dat de apparaten slechts een zekere droom waren, een zeker verhaal. Hij voelde zich als een robot. Hij was nog maar slechts een feutus, als een insect in een kokon, als een kuiken in het ei. Hij moest naar de baarmoeder, de uitgang zien te vinden. Maar daarvoor pak je niet de eerste de beste baarmoeder. Wat voor een nachtmerrie zou dat kunnen worden, van moeder tot zoon ? Blijf uit de buurt van haar.

Hij wilde ook geen vriendin, zelfde probleem. Hij wilde dieper Amsterdam in.

Hij moest het klusje klaren. Maar hoe ?

Het vreemde geld had hier rondgerend, en alles in de fik gezet, en nu lachten de dikke vrouwen, en hoorden ze de stemmen van vreemde dokters. Zeer vreemd waren ze. Ze maakten de mensen aan het huilen. Vreemde medicijnen hadden ze, huil medicijnen, die het alleen maar erger maakten, als de eeuwige hel. Ze waren als kannibalen. Hij moest denken aan prooi op de tafels van de chirurgen. Waar waren ze nou eigenlijk mee bezig ? Ja, maar ze waren toch bezig met het redden van levens ? Nee, ze waren aan het boren voor geld, voor het vreemde geld. Ja, maar ze hadden toch geld nodig om te kunnen leven ? Maar deze wereld had teveel geld genomen, en van de verkeerde personen. Je redt toch niet iemand van de verdrinkingsdood om hem daar dan geld voor te vragen ? Zo wil je zelf toch ook niet behandeld worden ? Het geld moet toch op een andere wijze tot de mens komen ? Zakenlieden kunnen keihard zijn en bedriegelijk. Dan groomen ze je voor hun secte. Zo ontstaan al die stockholm-syndromen.

Het vreemde geld zat op de troon en zong vreemde liederen. Liederen waarvan je moest huilen. Zoveel dingen die je kon zien maar die onbereikbaar voor je waren. Dingen waarmee je een emotionele band had. Dingen van het geheugen. De schepping moest nog komen.

De schepping was hier nog niet geweest. Dit was de onschepping, de nachtmerrie van de feutus, de grote chaos vóór de geboorte. Hij zat er middenin, tot aan zijn nek. Het eiland was ver in zicht.

Nee, hij was nog in de golven. Hij was nog nooit aan land gekomen. Dat droomde hij alleen maar, als voortekenen.

Het water was warm dat wel, maar woest, zeer woest. De blauwgezichten hadden hier boten, als metro's op het water. Daarin woonden zij. Zij visten hem op. In de metro-boten hadden ze vreemde gokkasten. Zo moest hij leren gokken. Ze zeiden dat het de zee van vergetelheid was, en hier moest hij het vergeten geld leren verdienen, het geld van vergetelheid. Dat zou zijn brein schoon kunnen spoelen. Hij moest hier een dreamjockey worden, een dreamjay, want die hadden een veel groter bereik dan zomaar dreamdealers.

Het water was vies, en op de metro-boten was het ook vies en het stonk. En het kon soms zeer koud worden. Hij moest nu een repertoire opbouwen. Dat kon hij verdienen door te gokken. Maar hij kon hierdoor ook een heleboel verliezen. Hij merkte dat hij hier uiteindelijk van zijn apparaten kon afkomen. Hier kon hij ook zendtijd winnen. Mensen hadden droomkastjes waarmee ze de dromen konden ontvangen. Beroemdheid kon hier niet plaatsvinden, want de dreamjays waren als kameleonen en

veelal anoniem. Het ging om de dromen. En de dromen gingen zich al snel vervormen. Niets bleef hetzelfde. Het waren klokken op zich.

Hoofdstuk 5. De natuurbacterie

Hij kon aan zijn verleden ontsnappen, van zijn verleden wegvluchten door de zorgcentra en de gevangenissen, en door de metro's en metro-boten van de blauwgezichten. Het gekke geld was woest, want het wilde hem niet laten gaan. Mad Money Ma moest gewoon weer Amsterdam worden. Haar krankzinnige tentakels die hem in een wurggreep hielden moesten afsterven. Ze wilde dat hij een junkie bleef, geen dreamjockey. Maar door dreamjockey te zijn kon hij aan haar ontkomen, op de gokkasten van de blauwgezichten. Het waren vreemde juke-boxen en na een tijdje kreeg hij een eigen gokkast. Die kon hij opbouwen tot vliegmachine, en dat kon zijn eigen dreamjay station worden. Het waren een soort vogels, die reusachtig konden worden. Hij moest deze vogels leren berijden. Zo kon hij loskomen van Mad Ma. Maar het leek wel alsof de huizen van Amsterdam op instorten stonden, alsof de stad in brand was. Mad Ma wilde niet loslaten. En het vreemde geld was haar blaffende hondje. Hij moest hard werken voor het geld van vergetelheid om hier van af te komen, af te kicken. Hij hoopte eens aan land te kunnen komen, maar voor nu was hij in het water of in de lucht. Hij zocht naar land, maar hij moest werken voor zijn geld en voor ieder stukje land. Het zou niet uit de lucht komen vallen of zomaar ontdekt worden. Hij moest het land zelf bouwen. Hij moest een goede dreamjockey zijn, droom voor droom zijn eiland bouwen.

Hij kon Mad Money Ma horen roepen en gillen. Het was een blame game. Schelden was haar niet vreemd. Ze kon zwaar beledigen om de aandacht te trekken. De drugs wilde niet laten gaan.

Met zijn dromen moest hij een dreamjockey car bouwen, en zo zou hij uiteindelijk aan land komen. Dat was hard werk. De dromen konden moeilijk in elkaar klikken want er ontbraken dromen. Daarvoor moest hij op zoek, en grote gevechten leveren met monsters en beesten die deze dromen bewaakten. Het zou hem bloed, zweet en tranen kosten, tranengeld. Het lag niet voor het grijpen. Hij moest het zelf verdienen. Alles werkte hier door tranengeld. En tranengeld kon je alleen maar krijgen voor een heleboel vergeetgeld.

Hij lag op het strand. Hij was aan het hallucineren door het gif van de vis. Het leek zijn brein telkens weer te vervormen, alsof hij zelf een vis was. Hij bemerkte dat hij aan het bloeden was.

‘Ik kom niet meer terug,’ zei hij tegen Mad Ma die in zijn hoofd aan het foeteren was. Hij probeerde door het zand te kruipen, en probeerde er in te rollen om de stemmen te doven. Hij keek naar de voeten van een inheemse vrouw die voor hem stond. Ze hielp hem op te staan, en wees op zijn wond.

‘Wie ben je ?’ vroeg hij.

Ze sprak niet, maar nam hem mee naar de wildernis achter het strand. Daar leidde ze hem over een wildernispad tot een kamp. Daar waren ook andere inheemsen, veelal vrouwen. Weer hoorde hij Mad Ma in zijn hoofd krijsen. Hij greep naar zijn hoofd. De inheemsen keken hem verschrikt aan. ‘Ja, ik heb last van ...’ zei hij, maar verder kon hij niet komen, omdat hij niet wist wat hij moest zeggen, en omdat hij dacht dat ze het toch niet zouden verstaan. Het zou allemaal verspilde moeite zijn, en hij moest op krachten komen. Ze gaven hem wat soep, en een deken. Hij ging op een bed zitten in een hut waar zij hem brachten.

‘Itek,’ zeiden ze. Ze maakten daarbij een slaap beweging. Toen hij de soep ophad ging hij liggen en trok de deken over zich heen. Hij was helemaal uitgeput, en viel snel in slaap. De volgende ochtend werd hij wakker van de vogels. Hij was nog steeds in de hut. Het was mooi weer, en hij ging de hut uit om de natuur om hem heen te verkennen. Hij voelde zich verder goed. Hij zag de anderen niet.

Toen hij een tijdje door de natuur had gelopen, door de wildernis, en terug was gekomen in het kamp waren de anderen er ook. Met hun soep en kruiden probeerden ze de

stemmen van Mad Ma in zijn hoofd te doven. Ze lieten hem ook een waterval zien. Er was hier een rivier. Daar gingen ze graag zwemmen. Hij voelde zich welkom. Hij voelde zich thuis. Het was alsof hij hier altijd was geweest, maar het gif van een vis had hem gegrepen. Nu moest hij herstellen. De inheemse vrouwen wisten wel raad met het gif. Zij hadden een tegengif.

Ze leerden hem over de vissen, over gevaarlijke, giftige vissen, en ongevaarlijke vissen. Ze leerden hem van alles over de jacht. Hier moest het verleden verwerkt worden, het geheugen herschapen. Het waren allemaal herinneringen.

Hij werd wakker aan apparaten. Hij was bij de blauwgezichten. Het waren droom-apparaten. Ze zeiden dat hij naar school moest. Deze materie was moeilijk te begrijpen. Spiegelogie, vertalologie. Ze zeiden dat mensen zwarte gaten waren, poorten naar andere dimensies, onderdelen van een tuner. Hij moest de mens niet als vast vlak zien, niet als muur, maar als een kanaal, als een poort, van hier tot daar. Als hij daarin vast kwam te zitten, dan moest hij het leren begrijpen, leren doorvertalen. Daartoe was de vertalologie. Ze hadden te maken met spiegelingen en diepere betekenissen. Dat zou hij moeten leren. Daartoe diende hij naar school te gaan. De scholen waren op de treinen van de blauwgezichten. Ze moesten altijd verder gaan. Ze mochten niet stoppen, want dan zou de domheid

hen inhalen, en trekken tot domme scholen die helemaal geen scholen waren, maar gevangenissen van de onwetendheid, opdat ze domme consumenten zouden zijn. Daartoe werden ze opgeleid, tot consument. Daarvan moest hij ontsnappen, geheel loskomen. Het waren fokkerijen. De blauwgezichten zouden hem helpen. Hij zou alleen op school er van los kunnen komen. De blauwgezichten wilden niet met de smerige spelletjes van de domgezichten meedoen. Het waren domme sprookjes, en de blauwgezichten waren de sprookjes-politie.

Hij was inmiddels op een trein van de blauwgezichten. Ook hierop woonden ze, en elke trein had zijn eigen school. Hier moest hij leren lezen en schrijven in de taal van de blauwgezichten. Het was belangrijk, anders zou hij nog gewoon dronken zijn. Wat was er met hem aan de hand ? Wat was er met hem gebeurd ? Hij moest afkicken van vele drugs. Daarom lag hij aan de apparaten. De blauwgezichten hadden goed zorg voor hem gedragen.

De onderwijzer ging langs het alfabet. Hij probeerde op te letten, maar werd afgeleid. Hij wilde het alfabet leren, maar iets joeg op hem. Iets wilde hem niet laten gaan. Iets wilde dit niet. Hij wilde hoe dan ook de taal van de blauwgezichten leren.

Moest hij zo diep gaan met de blauwgezichten ? Hij wilde in de natuur zijn, maar er waren geen directe wegen tot de

natuur. Alles was hier afgesloten. Hij moest in de trein zijn. Hoge technologie moest hem beveiligen. Maar was hoge technologie geen probleem op zich ? Kon het op zichzelf niet een drugs worden ? Daarom was het oorlog in zijn hoofd, verschillende stoffen tegen elkaar. En de zwarte gaten trokken aan hem. Zijn geheugen was op tilt geslagen, alsof zijn brein werd verscheurd. Er waren zoveel kamers in zijn hoofd, en nu moest er nog balans komen en doorgang, diepte, nieuwe mappen, nieuwe kaarten, nieuwe inventarissen. Zijn geheugen moest herschapen worden. Hij voelde zichzelf weer in de golven van de zee. De zee nam alles in. Alles overstroomde weer, maar hij wist dat eb en vloed erbij hoorden. Hij zag al zijn schoolschriften drijven in de zee. Zijn schooltassen gingen met andere treinen mee. Moest hij dan tot een tijdmachine komen ? Of was de zee een tijdmachine ? Het sleurde hem mee, het zoog hem in de woeste draaikolken, tot andere werelden. Het waren de zwarte gaten van de zee. De oceaan verbond het hele universum.

Er was geen rust in zijn hoofd, maar rust kon ook heel gevaarlijk zijn, als drugs. Hij wilde geen valse rust, geen schijnrust. Hij wist dat het oorlog moest zijn, want schijnvrede was er overal. Maar aan welke kant stond hij ?

Hij had het gevoel alsof treinen reden in zijn hoofd. Zijn breinscheur ging diep, en leek steeds dieper te gaan. Soms reed hij op de treinen, en soms leek hij ernaast te zijn, in

de natuur. Zijn hersenchemie moest in orde komen. Hij was de blauwgezichten dankbaar dat ze hem onderwezen. Hij lag aan apparaten, hij droomde dromen, speelde spelletjes. Hij luisterde en leerde. En hij was altijd op weg, want het verleden joeg op hem. Giftige vissen. De zee kende grote monsters, die massa's mensen kon verslinden, schip na schip. Soms hadden die monsters vele tentakels. Hij was diep in de maag van zo'n vis, zo'n zeemonster. Het was als de hel. Chemische stoffen van het beest speelden op hem in, speelden met zijn brein. Hij moest beter opletten als de amazones hem vissen leerden. Telkens werd hij afgeleid. Telkens weer was hij de pineut als ze gingen vissen, als ze het water ingingen. Hij kende de natuur hier niet.

De blauwgezichten waren giftige vissen in de rivier. De amazones gebruikten de vis van de blauwgezichten voor een heleboel dingen. Als medicijn, maar ook in de jacht, en in de oorlog. Zo was hij ook eens door zo'n pijltje geraakt. Hij moest de viskunde nog leren. Hij kende alleen maar wiskunde. Daar hadden ze hem vroeger helemaal mee doodgegooid. Totdat hij er hoofdpijn van kreeg. Hij probeerde het nu allemaal achterstevoren af te spelen, al die herinneringen aan knettergekke wiskunde leraren, om zo de viskunde te kunnen leren. Hij moest het voorhangsel opzij schuiven, opdat hij doorgang had. De amazones hadden overal zulke voorhangsels, ter bescherming. Je kon de amazones niet zomaar zien, want dan zou je sterven, en

daarom moesten ze een bedekking dragen. Daarom kon je hen alleen van achteren zien.

Zij waren roodhuiden. Zij waren niet sentimenteel, maar streng. Je kon het rode niet zien, want dan zou je sterven, en daarom zag je blauw. Het was een hallucinerende vrucht. Je moest blauw zien, want je was nog niet klaar voor het rode. Hun voorhangsels waren veelal wit, maar je zag blauw. Dan moest je eerst het roze verdienen, want er was geen directe weg tot het rode.

Hij zag rood en wit als roze, en het blauwe was verschoven naar het water en de lucht. Eerst moest hij het water in en de viskunde leren. De blauwgezichten waren watergezichten, riviergezichten en zeegezichten, belangrijke lessen die hij moest leren. Hij moest afkicken van zoveel emotie en sentimentaliteit. Hij moest gaan tot de gezonde rede. Hij moest filosofie leren en afkicken van zoveel buitensporige theologie. Snelwegen hadden de theologen gebouwd. Maar de echte profeten waren vaak filosofen. Je mocht niet teveel van theologie, want dan zou het drugs worden. Zo was dat ook met zaken zoals familie. Hij moest de filterologie leren.

Ook het roze was een gif. Hij raakte er depressief van, maar het bracht hem wel in contact met zichzelf, door zelfspiegelingen. Hij merkte dat het roze hem dubbel belaste, en dat er geen weg meer terug was. Hij kon alleen

maar dieper, niet eruit. Het was als weerhaken. Zo kon hij door de enge poort. Hij moest het roze verdienen om tot het rode te komen, maar hij wist niet wat het was.

Hij was in grote verwarring en soms in grote paniek. En dan werd hij wakker na lange nachtmerries, en ging hij de tuin in. De roze gezichtjes waren vogeltjes die vaak in zijn tuin waren. Met zijn verrekijker keek hij dan naar hen. Ook ging hij weleens op pad in de natuur, op zoek naar de roze gezichtjes. Wat zou de natuur zijn zonder hen ? Ze konden zo mooi zingen. Het had een kalmerend effect in zijn hoofd, zoals dat van de dolfijnen.

Het rivierwater bij de amazones was niet blauw, maar bruin-geel. Hier waren de roze gezichtjes ook, de vogeltjes. Voor blauw water moesten ze echt naar de zee gaan. De roze gezichtjes droegen vreemde boodschappen die door de amazones gelezen konden worden. Hij moest het ook leren.

Hij moest afkicken van het verleden, wat als drugs was. Hij moest het verdraaien, wat gepaard ging met veel vergetelheid. Hij moest meer vergeten dan herinneren. De amazones hadden blauwe stenen waarmee ze dobbelden, die ze konden lezen. Het waren een soort prisma’s, als blauw kristal, als blauwe diamanten, waarvan ze de spiegelingen konden opvangen, om die te vertalen tot boodschappen. Zo werden ze geleid, door zowel de roze

gezichtjes als de blauwe stenen. Ook lazen ze voortekenen in de jacht. Ze gooiden soms vissengraten en lazen dan de voortekenen erin voor de volgende jacht. Hun tenten en hutten hadden vaak voorhangsels van kippenbotjes en vissengraten, en zo was ook hun kleding vervaardigd, als ze dat droegen. Het waren meer versieringen, maar het had een semiotische functie. Hiermee communiceerden ze, en hiermee vingen ze boodschappen op. Hij moest al deze signalen leren.

Er was een rode prisma in zijn hoofd, en de spiegelingen, de vertalingen en de filteringen waren duur. Amsterdam werd duurder, vroeg steeds meer voor haar diensten. De natuur was niet voor niets. Je moest er persoonlijk en geheel bij betrokken zijn. En hij werd afgeleid door zoveel dingen.

Voor het lozen van zijn afval moest hij veel betalen. En in Amsterdam was ook het toilet niet gratis. Scheldende mensen. Scheldende mensen overal. Voor alles moest je betalen, en ze hadden te weinig. En zo ontstond er een honger Amsterdam. Hij moest creatief zijn en van de kleine beetjes leren leven, om zo de eindjes aan elkaar te knopen. Dat was een hele opgave. Hij moest het primitieve leren, dat was ook iets van de natuur.

Hij had een hele mooie bacterie in de lucht gezien, met zoveel schakeringen. De bacterie had schakeringen tot

zoveel dimensies, als een natuurbacterie, en hij voelde het in zijn hoofd. Telkens weer kon hij poorten in deze bacterie verdienen, om die te openen. Het bracht zoveel dromen in zijn hoofd, en zijn leven was een droom door deze bacterie. Het kon blaffen als een hond tegen hem als hij van iets teveel zou nemen. Hij werd grensgevoelig door de bacterie. Zo gingen zijn zintuigen meer en meer open, en zijn oude zintuigen gingen meer en meer dicht.

Hoofdstuk 6. De roze kaart

De scheidsrechter liet de roze kaart zien.
Ze moesten allemaal terug naar de baarmoeder.
De conducteur knipte alleen nog maar roze kaartjes.
Ze waren op weg naar de roze zee.

Alleen in het diepste van de nacht zou de zee rood worden, en ze zouden verslonden worden, want de baarmoeder was een woest beest. Je kon alleen geboren worden als je aan je oude leven zou afsterven. Daarom at zij veel vlees. Daarom was zij dik.

Hij moest door vele roze nachten tot het rode dieptepunt gaan.
Dat was als een buffeljacht.
Hij was in strijd met het verleden.
Het was een grote oorlog.
Herinneringen waren als grote protsende buffels in het veld.
Er moest jacht op hen gemaakt worden voor de slacht, zodat het verwerkt kon worden.
Daarom waren de amazones slagers.
Zij waren geschiedenis leraressen.

Zij hadden hun tent in zijn geheugen gezet.
Hier kon hij niet verder. Hier liep alles vast.
Hier moest hij terug naar school.

En de school was een fuik.
Hij kon er niet meer uit, hij kon alleen maar dieper.

Hier moest hij het gratenschrift leren.
Met de gratentekens moest hij zijn geheugen onderverdelen.
De gratentekens stonden voor tunnels naar de zee.
Zo kon hij zijn geheugen verwerken en herscheppen.
Zijn geheugen moest worden tot een school inventaris.

Geschiedenis was geld. Op het geld stond de geschiedenis beschreven.
Dat kon je naar de bank brengen en er dan rente voor krijgen.
Het was een geschiedenis bank, een geheugenbank.

Hij moest veel geschiedenis leren om daar te kunnen werken.
Daarom moest hij eerst naar school, en luisteren naar de geschiedenisleraressen.
De geschiedenis bank was een slagerij.
Je kon niet zomaar gaan slachten. Daar moest je een diploma en een vergunning voor hebben.

Een heleboel geschiedenis was vals, en daarom moest hij zich met archeologie, etymologie, en lexicografie bezig houden, en moest hij de filologie kennen.

Telkens weer was hij op weg tussen de kamers in zijn hoofd.
Er waren lange wandelpaden tussen met stoplichten.
Hij woonde op meerdere plaatsen.
Soms namen grote vogels hem op, en vlogen verder met hem de bergen in.
Hij dacht na over zijn headspace.
Hij wilde niet zomaar wakker worden van de nachtmerrie, maar wilde de afmetingen, de omvang ervan, onder ogen komen, en het verdiepen.
Hij moest werken in de nachtmerrie, het tot bloei brengen, tot waarde, tot betekenis.
Hij moest het geheugen herscheppen.
Dat was als werken in de mijnen.

Hij wilde geen product meer zijn.
Hij trapte er niet meer in waarmee ze hem lokten.
Er waren zoveel afleidingen en verleidingen.
Maar hij was als een pelgrim nu, als een monnik.
Hij hield vast aan het boek door de hemel aan hem gegeven.
Zo kwam hij steeds hoger, op de ruggen van de vogels die door de hemel tot hem waren gezonden.
Hij werd opgenomen.
Wat dachten ze op aarde toch allemaal nauw en klein.
Het was allemaal waardeloos, futiel.
Ze waren gewoon op jacht.

Hij wilde geen gebruiksvoorwerp meer zijn, of wegwerpartikel.
Op aarde waren ze verslaafd.
Junkies in Amsterdam. Niet aan drugs, maar aan geld, macht, controle en eer.
Men was product geworden. Men was consument geworden.
Daartoe werden ze opgeleid.
Daarom was hij de diepte ingegaan, tot de roze zee gegaan.

En midden in de nacht was alles rood, als rode bloemen die spraken.
Hij voelde zich als Alice in Wonderland, als Kantiaans of Hegeliaans filosoof.
En ook hij kwam die verschrikkelijke kolderkat onder ogen.
Het had hem niet heel gelaten. Hij had een scheur in zijn brein.
Aan flarden gescheurd was hij.

Hij was nog nooit zo diep gegaan.
Hij stond voor een woeste oceaan.
Overal waren campings langs het strand.
Hij trok van camping tot camping.
Elke camping had zijn eigen geheim.
‘In tenten zullen zij wonen, als de stad is vergaan, als de stad tot wildernis is geworden.’

Maar de stad was nog steeds in zijn hoofd, als onderdeel van het geheugen.
De vissen waren hier als stoplichten.
De grotere vissen waren als wegen.
Het was helemaal niet wat het leek.
De roofdieren om hem heen waren als huizen waarin hij zou kunnen wonen,
maar hij wilde op de campings wonen.

Elke camping had zijn eigen geheim.
Als hij op de ene camping was, dan had hij het gevoel dat hij zoveel miste op de andere campings.
Hij voelde zich als een verslaafde.
Hij was nog steeds een Amsterdamse junkie.
Hij was in gevecht met de zee, en in gevecht met de aarde.
Het waren chemische stoffen in zijn hoofd.
Van alles trok er aan hem.
Hij wist het zeker : hij was niet van zichzelf.
Hij was in een fabriek.

En er was geen ontkomen aan.
Je kon alleen maar dieper.
Hoe meer hij het onder ogen kwam, hoe meer hij zich ervoor schaamde.
Het was een guilt-trip.
Victim-blaming.

Schulden, schulden, schulden.

De rekeningen bleven binnenstromen.
Hij moest voor alles betalen, zelfs voor adem en gedachten.
En het herhaalde zich, want het was slechts huur.
Nooit kon je iets daadwerkelijk bezitten.
Het bezat jou.

Hij zat opgesloten in een grafische werkelijkheid, maar hoe werkelijk was het ?
Hij keek naar zichzelf als naar een tekenfilm.
Was hij fabriekswerker of fabrieksproduct ?
Was hij slechts grondstoffen ?

Hoe kon hij ontsnappen ? Maar waar zou hij dan terechtkomen ?
Hij wist dat hij diep in de problemen zat.
Het waren de excursies van de viskunde.
Hij voelde zich allereerst zelf een vis.
Was hij vis of visser, of allebei ?

Hij moest in het verleden vissen.
Hij moest een nieuwe wereld bouwen van de graten.
Het vlees moest verslonden worden.
Hij moest sieraden maken van de graten.
Hij moest gratenjuwelier worden, zeejuwelier.

Hij moest vechten voor zijn leven in deze arena’s.
Het geheugen verslond hem telkens weer.

Hij kon niet opstaan, hij kon niet wakker worden.
Hij moest de viskunde verdiepen.
Het was de enige weg.

Het kwam aan op veel gokken, veel dobbelen, veel experimenteren.
Hij moest zijn weg hier zien te vinden.
Hij moest het gratenorakel leren lezen,
de gratentaal leren, het gratenschrift.
Hij moest tot de zeegrotten komen waarop de graten-hieroglieven waren.
Hij mocht hier niet dansen. Hij moest leren.
Hij moest dieper de grotten in.

Het leven was vreemde spiegelingen die hij moest ontcijferen.
Het stuwde voort vanuit een bron die hij niet kende.
Hij was naar die bron op zoek.
Diep in de grotten moest hij.
Diep in de mijnen, diep in de campings, diep in de fabrieken, ja, diep in de stad.
Hij moest tot het museum gaan, maar dan moest hij dieper de kelders van het museum in, de magazijnen, waar het verborgene was wat ze nooit lieten zien.
In de stad moest hij ontkomen aan de camera-dictatuur.
Alles werd tegen het licht gehouden. En het licht had hen verblind.

Hij moest tot de boten gaan, de zee op, tot de verloren eilanden, de vergeten eilanden.
Die tunnels liepen gewoon onder het museum.
Maar de museum-politie liet hem niet gaan.
Hier moest je voor alles werken.
Je moest alles verdienen.
Hij moest museumwerker worden om achter de geheimen te komen.

Er leefde een octopus in zijn hoofd, met vele tentakels.
Hij leidde een dubbelleven.
Hij was van alle markten thuis en droeg vele hoeden.

‘Hoeveel context hebben we nog nodig ?’ dacht hij bij zichzelf.
Hij was de wind en het water, maar nu moest hij aarde worden.

Hij was in gevecht met spiegelingen die hem niet wilden laten gaan.
Hij kende alleen de spiegel niet.

Het ging niet slechts om spiegelogie, vertalologie en filterologie, maar het ging ook om economie. Hij moest het verdienen, anders kwam hij nergens.
En dat kon alleen op school.
Daarom was hij vurig door een vis gestoken.
Telkens trok het hem terug naar school.

Hij kon aan de school niet ontsnappen.
Maar hij moest dieper tot de schoolkelders, om te zien wat ze allemaal achterhielden.
Maar de schoolpolitie liet hem niet gaan.
Hij zou er alleen achter komen als hij schoolwerker zou worden.

Maar stelde hij het niet te makkelijk voor ?
Het waren allemaal onderdelen van een sieraad.
Maar hij vroeg zich af of er schakels ontbraken.
Hij richtte zich op de viskunde.

Niet meer wiskunde, maar viskunde.
Wiskunde kon zo bedriegelijk zijn, hield zoveel verborgen.
Hij moest zijn wiskunde boeken achterstevoren lezen om de viskunde te begrijpen.
Wiskunde was slechts een voorhangsel, ook van de amazones.

Er was een klein schooltje op de camping, een zondagschooltje.
Er was ook een maandagschooltje voor filosofie.
Het woensdagschooltje was voor viskunde.
Daar moest hij zijn.
Er was ook een campingsupermarkt.
Daar kon hij ook een heleboel krijgen.
Het was als een schoolsupermarkt.

Het leren ging hier gewoon door.

Het was een bevroren nachtmerrie waarin hij opgesloten zat.
Sinds de val was hij in een coma geraakt, en kon niet wakker worden.
Hij leefde in zijn dromen.
Het leven ging door op een andere wijze.

Maar wat had hij verloren ?
Het was toch allemaal een soap opera.

In ieder geval moest hij er het beste van zien te maken.
Hij wist niet of hij dood of levend was.
Hij wist niet of hij sliep of wakker was.
Hij twijfelde ook over de val en de coma.
Dat hadden ze hem verteld, maar wie kon hij vertrouwen ?
Hij had toch altijd al het gevoel dat hij in een zombie wereld leefde.
Iedereen leek wel in een coma.
Misschien was het wel een coma wereld.
In ieder geval moest hij het doen met zijn dromen en het weinige leven dat hij had.

Hoofdstuk 7. De camping supermarkt

Er was een strijd tussen fabriek en labyrint in zijn hoofd, tussen twee octopussen.
Chemische stoffen vochten om zijn identiteit.
Ook de school vocht om hem, en het museum.
En hij moest de viskunde leren om te overleven.
De viskunde was in oorlog met de wiskunde.
Geschiedenisleraren tegen wiskundeleraren.
En de chemie leraren onderwezen erover.

Het waren schooloorlogen in de hoofden van de leerlingen.
De leraren streden om de identiteiten van de leerlingen.
Het waren lange treinen in zijn hoofd, en soms waren er treinrovers of treinkapers.
De blauwgezichten hielpen hem, ook al waren het slechts de orakelstenen van de amazones.
Er werd om hem gedobbeld.

Ze gooiden de graten, en keken dan wat ze erin zagen.
Het was het gratenorakel, en hij moest het ook leren.
Het was onderdeel van de viskunde.

Soms was hij er moe van, ging het traag, kon hij zich niet concentreren.
Een goede zwemtocht kon hem dan helpen.
Soms ging hij naar de waterval.

Er was veel in de natuur om hem af te leiden, maar het kon ook gevaarlijk zijn.
Roofdieren loerden op hem.
Giftige beesten waren overal.
Hij moest zien te overleven hier.

Giftige mensen, giftige familie, giftige vrienden.
Hij moest door de voorhangsels heen.
Het was giftige wiskunde, en hij moest tot de viskunde gaan.
Alles was hier aangekoekt tot getallen, en het had de mensen dom gemaakt.
Men zat vast aan kleverige troep.
Men ging erdoor raaskallen, als kolderkatten.
Het ging in je hoofd zitten, het was zwaar besmettelijk.

Van afstand wilden ze niet weten.
Het waren namelijk junkies.
Het was verslavingsgedrag.
Ze zaten onder het kleefvirus, en leefden in ontkenning.

Alleen de viskunde kon hem losmaken van het kleefvirus.
Hij moest het gratenschrift leren, en het gratenorakel.
Maar het kleefvirus wilde hem niet laten gaan.
Het was oorlog. Hij was als een pop die moest ontsnappen uit de poppenwinkel.
Maar dat ging maar moeizaam, en daarom moest hij zijn binnenwereld opzoeken.

Het kleefvirus regeerde. De amazones waren degenen die eraan ontsnapt waren, door de viskunde. Dat konden zowel vrouwen als mannen zijn. Hij wilde er ook bij horen.

Hij haatte het kleefvirus. Het kleefvirus loog in de hoofden, en ontkende alles.
Het maakte mensen hoogmoedig en hebzuchtig.
Hij wist dat minimalisme de enige weg was.

Het had hem diep gestoken. Het woelde in hem.
Hij moest er nog antistoffen tegen aanmaken.
Het kleefvirus zat op de troon.
Het wilde kleven.
Zo kon hij roddelen van hoofd tot hoofd, en zijn wereld weven.
Een leugenachtige wereld.
Het was een koldervis.

Hij moest het kleefvirus overwinnen, het koldervirus, door op de koldervissen te jagen. Dat liep uit op een heuse oorlog. Het waren clownsvissen, zeer giftig, en ze konden je zwaar onder stroom zetten. Het waren electrische vissen. Hij moest hierom leren boogschieten. Hij moest genoeg afstand bewaren. Deze vissen konden je doden.

Hij merkte dat de strijd onbegonnen was. Steeds weer kwamen er amazones om door deze vissen. De koldervissen waren zeer snel. Je was bij het zwemmen nooit je leven zeker. Hij moest naar wateren gaan waar deze vissen helemaal niet waren. De oorlog tegen deze vissen was hopeloos. Hij moest zich van deze vissen afzonderen, van elk viswater waar deze vissen zich bevonden. Hij moest geheel loskomen van de kolderwateren en de koldergebieden.

Het waren clown oorlogen, en de amazones zeiden dat er daar heel moeilijk van ontsnapt kon worden. Het koldergif zat al heel diep en iedereen was min of meer onder zware mindcontrol door het gif, wat van geslacht tot geslacht werd doorgegeven, want het zat in het zaad, het zat in de genen. De mensheid werd in de tang gehouden door de clowns.

De clowns stelden het altijd weer beter voor dan het was.
Zij waren de scheppers van de gemaakte romantiek.
Allemaal voor de markt.
Ze moordden voor het grote geld.
Ze gingen niets uit de weg, niets ging hen te ver.
Bedrog was hun aas.
Daarom waren er de clown oorlogen.
De wereld was ten onder gegaan in de clown oorlogen.
De gevangenissen hier waren fabrieken.
Ook de ziekenhuizen waren fabrieken.

De clowns droegen zorg voor de geldmachine.
De mens moest sterven voor het geld.
Geld was meer waard dan een mensenleven.

Clowns was nog een net woord voor zombies.
Clowns waren een soort opgeblazen, geraffineerde zombies die leidinggevende posities in handen hadden genomen, hadden gestolen.
Zombies konden naar speciale scholen waar ze werden opgeleid tot clown.
En deze machine ging maar door, allemaal voor geld.
Geld was wat ze aanbaden. Geld moest rollen, en geld was hun wapen.
Wapenfabrieken was waar het hen om ging.

Deze clowns hadden wapens.
Deze clowns waren verslaafd aan wapens.
Deze clowns waren zombie-specialisten.
Deze clowns waren volleerde zombies, professionele zombies.
Ze gingen niemand uit de weg, werden door geen regels of enige kennis tegengehouden.
De clowns waren de wachters van de camera-dictatuur, van de cameracratie.

In zijn ontcijferingen van de graten hieroglieven meende hij erachter te zijn gekomen dat deze kolderwerelden en kolderwezens, deze clowns, voortkwamen vanuit een

kolderplantje wat op de zeebodem groeide. Met het gratenorakel kwam hij erachter waar dit plantje zich bevond, maar inmiddels was het plantje uitgegroeid tot een gigantische plant. Het was een soort allesverwoestend zeemonster, een vleesetende zeeplant. Dat was waar de oorlog om ging. Hier kwam al die troep uit voort, al die clowns, al die koldervissen. Met een zaag ging hij onderwater, in een duikerspak, maar ver kwam hij niet. Hij moest met een onderzeeër, maar die kwam ook niet ver. Hij wist nu in ieder geval waar de oorlog om draaide. Het was een octopusplant.

Vele malen moest hij het gratenorakel raadplegen. De blauwgezichten hielpen met het droogleggen van de plaats waar de octopusplant was. Het was als een zeeheg op de zeebodem. Weer ging hij met zaag bewapend, en begon te zagen. De blauwgezichten begonnen te boren. Maar de octopusplant werd hier alleen maar woester door en erger, en begon meer en meer te groeien. Er moest een hek omheen gebouwd worden, nee, er moest een stenen omheining komen. Deze plant was gevaarlijk. Je kon niet zomaar tegen deze plant strijden. Nog steeds bracht het clowns voort. Nog steeds bracht het kolderwezens voort. De octopusplant moest in een stenen ei.

Maar wat ze ook deden, de octopusplant groeide voort, en brak door welk gesteente dan ook heen. De oorlog duurde voort. Het was een kleefziekte, een romantiziekte.

Een zwijn verkocht de vruchten van zelfverheffing bij de octopusplant. De zwijnenjacht begon. Het zwijn hield de octopusplant groot. Het waren de zwijnen van hoogzucht en hebzucht. Hij moest de zwijnkunde leren. Het was nog steeds een strijd tegen het verleden. Het geheugen moest herschapen worden. De zwijnen hier waren giftig. Zwart als teer waren ze soms, als rookverslavingen.

Pijlen kwamen maar moeilijk door hun dikke huiden heen. Soms leken ze wel van steen of metaal. Ze waren fabriekswerkers. Zij hielden de fabrieken in stand. Zwarte zwijnen van een sprookjesverhaal. Het had hen rijk gemaakt.

Werken moest hij voor betere pijlen. Het was als een gokmachine. Het maakte hem verslaafd. En de pijlen werden door de zwijnen zelf gemaakt en verkocht. Hij moest werken voor de zwijnen. Deze gokmachines gaven niet mee. De gokkers waren uiteindelijk altijd de grote verliezers. Deze gokmachines waren gebouwd op sluwe winstmechaniek. Deze zwijnen waren altijd veilig. Deze zwijnen zaten altijd hoog en droog, want zij hadden deze gokmachines gemaakt.

Hij was in een worsteling met het zwijn, en in een worsteling met een octopus. Het nam zoveel van hem weg.

Het was een gifput. Het gif hield het geheugen op sterk water, bevroren, in een bevroren nachtmerrie.

Hij was in worsteling met een overdosis. Hij zou droommakelaar moeten zijn om hiermee te kunnen afrekenen, niet zomaar dreamdealer of dreamjockey.

Hij kwam tot een kerk genaamd de vol gereformeerde gemeente, de vgg. Bij een struik was er een trappenhuis die naar beneden ging. Onderaan het trappenhuis kwam je in een wildernis waar indianen leefden. Hij vroeg zich af wat de vol gereformeerde gemeente was. In het trappenhuis waren hieroglieven. Aan de zijkanten van het trappenhuis was een klooster. Daar was ook een bibliotheek met boeken die over deze dingen gingen. Het kwam er bij hem op neer dat hij veel moest lezen en leren.

Er lag een dorp naast het klooster. Hier moest hij als droom makelaar mensen hun huis toewijzen. Zo kan de overdosis wegsmelten. Het had zich teveel verzameld op één punt.

Hij moest weer terugkeren naar zijn jeugdherinneringen, naar de nuances. Het was allemaal veel te ver gegaan. Hij had een overdosis gehad. Het voedsel was gedwongen, de medicijnen waren gedwongen, zoveel was gedwongen. Het was een wereld van dwang.

Hij voelde een rode muur om hem heenkomen, alsof hij in een rood ei zat. Hij kon er doorheen kijken, en zag een wereld vol vraatzucht, een wereld die geen grenzen kende. Overdosis had hem geboorte gegeven en nu moest hij het leren temperen. Al deze bloedlijnen, het waren de lijnen van overdosis, al deze families, al deze kerken, scholen en organisaties.

Ze hadden allemaal een grote overdosis gehad en nu moesten ze veel lezen en leren om het in balans te krijgen, in de juiste mate en juiste verhouding. Dat ging aan de hand van een klok en een meter. Maar er was zoveel bedrog hier. Hij kon het zien door het rode doorzichtige gesteente.

Hij zag leprechauns rondvliegen in helicopters en lachend stortten zij zich te pletter tegen het rode gesteente. Ze konden niet meer binnenkomen. Ze konden er niet om rouwen. Nooit zouden ze een traan laten. Ze waren gewetenloos en hersenloos. Ze wisten niet wat emotie was. Het waren aspergers.

Tunnels met hieroglieven gingen langs het strand, langs de campings.

Het was een wereld van lachers ten koste van de ander, en ze lachten zichzelf de dood in.

Als hij in de campingsupermarkt was had hij het gevoel dat hij tot leven kwam, maar wat voor leven was het ? Was het niet allemaal dwangmatig hier ? Het stroomde, maar eerst had hij een confrontatie met de leugen. De bloedlijnen hier klopten niet, want het was de overdosis. Het was besmettelijk en plantte zich haastig voort.

Het was een kleefvirus. Hij moest zoveel mogelijk afstand bewaren, en het bekijken door het rode gesteente om hem heen. Telkens weer stortte het kleefvirus zich te pletter tegen het gesteente. Het zocht naar gaatjes. Het wilde hem niet laten gaan. Het wilde niemand laten gaan. Rusteloos was het telkens op zoek.

Hun glimlachen waren vals. Ze leefden hier van andermans dood. Vergeving en verdraagzaamheid was verraad hier. Het was te ver gegaan, totdat het nalatigheid werd, onverschilligheid. Het was zowel een asperger syndroom als een stockholm syndroom.

Zijn jeugdherinneringen waren als orakelstenen in zijn hand.

Hij moest nu leren afkicken als droommonnik en droompelgrim. Ook de kerken waren gegroeid uit de overdosis. De overdosis had vele tentakels. Het deed zich voor als bloedlijnen. Het kwam gemaskerd als familie en

kerk. En alles was dwangmatig, als een allesverwoestend monster.

De blauwgezichten waren zijn jeugdherinneringen. Het waren de ijsgezichten. Toen kleefde alles nog niet zo. Maar de volwassen wereld was een kleverige bende, een kleefvirus. Zo bedreven ze markt. Ze hadden een ziekelijke zucht naar kleven en vernietigen. Het waren kleefbommen. Ze hechtten zich vast aan de breinen van de mensen.

Het kon niet meer bij hem binnen komen. Hij was immers in het rode ei. Hij zag het virus om zich heen voortwoekeren, maar ze luisterden niet naar hem, ze leefden in ontkenning. Dat was ook een bijwerking van de overdosis. Ze waren zaaddriftig, erfdriftig en daardoor marktdriftig. Haastig, ziekelijk en hysterisch waren zij in de ijver van de overdosis, in de race tegen de klok, want ze hadden maar weinig tijd. Hij kon het allemaal niet bijhouden. Hij had niks meer met deze wereld. Hij was in het rode ei. Hij kon alles zien. Hij geloofde er niet meer in.

Teveel hadden ze hem bedrogen. Hij was er klaar mee. De blauwgezichten waren de orakelstenen van zijn jeugd. Die gaven hem moed. Die brachten hem er doorheen. Hij kon er nu creatief mee omgaan. Ze inspireerden hem, als oerwoud-insecten. Ze bliezen leven in hem.

Hoofdstuk 8. De leugensteen

Het paradijs was de herschepping van het geheugen, maar daar kwam veel bij kijken. Hij moest veel spelletjes spelen. Geheugen spelletjes. Ook moest hij veel lezen en leren, en nieuwe herinneringen zouden bruggen kunnen zijn tussen oude herinneringen.

Het was een clownswereld, een moerasgevangenis die hem niet wilde laten gaan. Het was zwaar bewaakt. Alles werd in de gaten gehouden met moerascamera's. Het was een cameradictatuur, een cameracratie.

De roodgezichtjes, vogeltjes, kwamen hem tegemoet. Zij waren de voorgeboortes en de parallelle levens. Het waren ook orakelstenen in het spel. Ze gingen dieper dan zomaar jeugdherinneringen. Het waren onbewuste herinneringen die nog aan de oppervlakte moesten komen en hun plaats moesten vinden in het spel, in zijn inventaris. Het was een donker geheugen wat hij nog niet kende. Het moest nog ontwaken in hem.

Het was een stuk verloren natuur wat tot hem terugkwam.

De roodgezichten hadden rode pakken met donkere rode helmen. Ze kwamen in treinen voor de nieuwe wereld. Ze predikten wat de bloemen predikten. Het waren de vergeten en verloren levens, de voorgeboortes en de

parallelle levens. Hij zag zoveel legers. Ze namen alles over. Het was het donkere gat waar de mensheid niets van afwist. Ze brachten nieuwe verhalen, nieuwe sprookjes, nieuwe spelletjes, en de nieuwe bijbel.

Hij kende de nieuwe bijbel, maar nu kwam het tot leven. Het was alsof de lente was gekomen. Zijn tuin was in groei en bloei, en er waren veel roodgezichtjes.

Hij was depressief. Het kon geen vat op hem krijgen, maar het weefde wel een wereld om hem heen. Hij moest de lijnen van zijn voorgeboortes en parallelle levens leren kennen, de roodlijnen. Hij was helemaal gewurgd door de bloedlijnen. Hier was er het rode tegen het bloed.

Het was alsof er teksten diep in hem waren die begonnen los te komen. Hij moest die teksten onder ogen komen, er vat op krijgen.

Pas toen zijn brein dieper scheurde kon hij deze werelden bezoeken. Hij kwam als vreemdeling. Het was een geheel andere natuur. De roodgezichtjes hadden hem hier gebracht.

Het was een diepere ontwaking door een diepere nachtmerrie, en nu stond alles in de bloei. Zijn kooi was gaan bloeien, het visnet waarin hij lag. Hij lag op het strand, helemaal kapot. Hier woonden alleen inheemse

vrouwen. In de verte kon hij watervallen zien. Zijn schip was vergaan. De golven hadden hem hier naartoe gesleurd. Tegen de stroom kon hij niet op. Ze slingerden hem op het strand. Hij probeerde houvast te krijgen op het zand.

Deze vrouwen waren pastoraal, predikten de boodschap van het visnet, hadden hem binnen genomen. Hij moest hun taal leren. Hij moest hun orakels leren. Alles had andere betekenissen hier, diepere betekenissen. Ze lieten hem grot hiëroglieven zien. Hij moest ze ontcijferen. Dat zou een lange tijd duren. Eerst moest hij hun cultuur leren.

Hij kwam in hun ziekenhuis terecht, waar hij dwaalde door de gangen. Hij was nog nooit in zo'n groot ziekenhuis geweest. Het was als een groot dorp. Er was hier zoveel onderricht. De zieken konden hier van alles leren.

Hij moest begrijpen waar hij terecht was gekomen. Het was alsof zijn brein bloedde. De scheur was diep gegaan, maar zo kon hij het ervaren. Ze lieten hem rode bloemenvelden zien. Ze groeiden overal om het ziekenhuis heen, en ook in bakken door het ziekenhuis. Hij kon zichzelf voelen nu. Hij had contact met zichzelf.

Hij wist niet of hij dood of levend was, slapend of wakend. Allerlei lagen van water vloeiden over hem heen als hij in de waterval was. Alles wat hij wist was dat hij

goed ziek was. Het leek alsof er pijlen door zijn brein waren gegaan. Maar nu kon hij dit beleven. Het opende nieuwe werelden voor hem. Hij was dieper gegaan dan ooit, alsof hij aan de rand van het universum stond. Allemaal watervallen. Hier werden dromen gemaakt.

Hier splitste alles. Het kleefvirus kon hier niet bestaan.

De ziekenhuisgangen leidden dieper onder de grond waar de geneesmiddelen groeiden. Maar hier waren ook verschrikkelijke kolderkatten. Die konden verschrikkelijk krijsen. Ze leken de geneesmiddelen te bewaken. Hij kwam erachter dat het belangrijk was, want anders zouden de mensen teveel nemen van de geneesmiddelen. Er moest dus een heleboel leed en restrictie bestaan om de mens te beschermen tegen de overdosis. De kolder leidde de mensen af, maar ook daarvan kon men teveel nemen, en daarom waren de roodgezichtjes er.

Hoe dieper hij in deze wereld kwam, hoe meer douane hij bemerkte, en ook de douane oorlogen. Zij streden niet alleen tegen smokkelaars en rebellen, maar zij streden ook tegen elkaar. Het was douane tegen douane, en daarom was er het belang van de douane scholen. Men moest opgeleid worden tot douane, want er waren een heleboel beunhazen aan de gang.

Hij wilde niet bij de douane. Hij vond het zelfbedriegers. Hij wilde een monnik zijn. Maar telkens weer werd hij met de douane geconfronteerd. Hij kwam er bijna niet langs. Vaak werd hij teruggestuurd naar het ziekenhuis of de gevangenis.

Hij wist dat het nodig was, zodat hij geen overdosis van iets zou krijgen. Hij moest het pad volgen. Douane, ziekenhuis, gevangenis en school hoorden daarbij. Er werd veel gewaarschuwd tegen de monniken. Die zouden een overdosis ergens van hebben gehad.

Telkens als hij het niet meer zag zitten hielpen de vogeltjes hem er doorheen. Amsterdam was vol met vogeltjes. Altijd werd hij ‘s ochtends wakker door hen, en als hij het in de ochtend moeilijk had dan hielpen ze hem er doorheen. Vaak moest hij in de middag slapen om er doorheen te komen. De depressie joeg op hem. Het scheurde zijn brein, dieper en dieper, tot diepere werelden.

Hoe kon hij hier leven ? Het was bijna onmogelijk, maar als hij overdag op straat liep en naar de stoplichten keek, dan wist hij hoe belangrijk het was in restrictie te leven, als een balling. Hij kon niet meer terug. Hij moest verder, dieper. En daarom waren er de dubbele lasten.

Altijd weer kwamen de roodgezichtjes bij hem om herinneringen van verloren en vergeten tijden terug te

brengen. Altijd weer hadden ze een boodschap om te prediken. Hij wilde bij hen zijn en met hen vliegen, in grote zwermen, over zeeën en landen. Hij wilde weten waar dit alles naartoe zou leiden, de grote rode bron onder ogen willen komen. Het moest diep in de natuur zijn, een groot geheimenis. Hij moest dieper en dieper over de stenen trappen. Er leek geen einde aan te komen. Hij wilde naar het begin, maar hij vroeg zich af of er wel een begin was.

Alles groeide en stroomde met iets mee, maar wat was het ? Door welke krachten werd alles voortgedreven ?

Betere werelden bleven niet. Het waren slechts golven, en dan zakte het weer diep weg. Het was als eb en vloed. Zo bleef hij zoeken.

Hij had het gevoel alsof er een lek zat in zijn brein, maar hij was bang voor de overdosis. Hij moest onder ogen komen dat het leven niet was zoals hij dacht.

Ook de natuur had zijn eigen camera’s. De bomen namen alles van de mens in zich op, om het te herscheppen en te ordenen.

In de diepte van Amsterdam kwam hij uiteindelijk tot de steen die alles omdraaide. Het was een leugensteen. Het was zowel een vloek als een bescherming.

De steen loog en loog maar, en pompte zich zo door de bloedlijnen heen. Het was een standbeeld van een vrouw, maar het standbeeld begon af te brokkelen. Hij herinnerde zijn huwelijk wat als Auschwitz was geweest. Hij wilde er niet meer aan denken.

Hoofdstuk 9. De arena

Hij werd wakker voor de troon van koningin Teliëlza in het land Stugort op de planeet Betelgeuse. Een monsterlijke spin met een mensenhoofd, een mannenhoofd met een snor, had hem een zwaar giftige slag verkocht. Hij was toen in zijn hoofd overgeleverd aan de Amsterdamse nachten, en aan zorg, veel zorg, maar hij was gewoon op de planeet Betelgeuse, en hij hallucineerde door de slag. Hij was een monnik-gladiator, een pelgrim, en hij werkte voor de koningin Teliëlza in de arena.

Hij probeerde te ontwaken en keek naar het beest. Als hij nog een slag zou krijgen, waar zou hij dan terechtkomen ? Hij rees zijn schild op. Er kwamen ook gevaarlijke stralen uit de bek van het beest. Het beest kon zijn mond heel ver openzetten, als een groot zwart gat.

Met zijn knots haalde hij uit naar het beest. Het leek alsof het beest onder stroom stond en hij werd weggeslingerd. Hij zag dat er ook een andere gladiator was. Het was Bensteder. Bensteder had hem al die tijd beschermd toen hij was geslagen. Maar nu leek het alsof Bensteder verwond was door het beest. ‘Wat een kreng,’ dacht hij. Weer haalde hij uit naar het beest, en weer werd hij weggeslingerd door de stroom. Het was alsof hij onder zware voltage was, maar het leek niet tot hem door te dringen. Het was alsof hij in een rood ei was door hetgeen

hij had meegemaakt, alsof iets hem beschermde tegen het beest. Snel raakte hij Bensteder aan, die toen ook in een rood stralingsveld kwam, als in een rood ei. Beiden haalden ze weer uit naar het beest, en het beest werd weggedreven. De stroom van het beest kon niet tegen het rode ei op. Hij werkte ook dat er rode stralen uit zijn ogen begonnen te komen die op het beest werden afgezonden, en toen stortte het beest uiteindelijk neer.

De koningin klapte in haar handen. ‘Mijn zus, Soldilia, die in het land Telliix troont zal hier blij mee zijn,’ zei de koningin. Ook het land Geërgo zal hier blij mee zijn. We zijn allemaal zo lang geteisterd geweest door dit monster. Goed werk, gladiatoren. Zo mag ik het zien. Jullie lijden is niet voor niets geweest. Jullie loon zal groot zijn.’

De beide gladiatoren keken naar de koningin. ‘Wat is ons loon, koningin, en wat was de naam van dit beest ? Het lijkt wel alsof er een lek in mijn geheugen zit. Ik kan me niet veel meer herinneren van vroeger,’ zei Bensteder.

‘Hmmm, dus Bensteder is door hetzelfde gegaan als ik,’ dacht hij bij zichzelf.

‘Tektor,’ zei de koningin. ‘Je geheugen zal wel terugkomen.’

‘Wat heeft het beest gedaan ?’ vroeg hij. ‘Ik ben ook mijn geheugen kwijtgeraakt.’

‘Neem voldoende rust,’ zei de koningin. ‘Jullie hebben hard gewerkt. Het geheugen zal vanzelf terugkomen. Het beest is nu verslagen.’

Ze moesten door een deur naast de arena, waardoor ze op een gang kwamen waar de gladiatorenkamers waren. Daar konden ze rusten. Beiden hadden ze hun eigen kamer, tegenover elkaar.

Hij had vreemde gevoelens in zijn buik, en hij ging op zijn bed liggen.

Hij was een gladiator, en daarom was zijn brein verscheurd. Hij had goed werk gedaan. Zijn werk was om hem heen als een spiegel. Zo lang was de spiegel ingeslagen geweest, maar nu begon het te herstellen. Hij was slechts op de planeet Betelgeuse geweest. Alles had zich lopen vervormen sinds zijn breinspiegel was ingeslagen. Hij voelde zich nu als herboren. Het bloed was geworden tot rode straling. Het gif was geworden tot medicijn.

Hij kon het gezicht met de snor niet uit zijn gedachten krijgen. Hij herinnerde zich dat Tektor soms ook meerdere gezichten had, van een andere man, en soms van een

vrouw. Hij moest nu herstellen. Het was een lang en zwaar gevecht geweest. het leek wel alsof iemand zijn hoofd probeerde dicht te naaien, de scheur in zijn hoofd. Hij kreeg vele hechtingen.

Hij kon zich nu weer herinneren dat hij in Stugort woonde, op de planeet Betelgeuse. Het voelde alsof zijn ramen werden gelapt. Hij was een vechtmonnik, een gladiatormonnik, van een bepaalde monnikenorde. Hij herinnerde zich Bensteder ook weer een beetje, zijn maat. Ze vochten voor de koningin, tegen beesten en monsters. Zo bewezen ze ook diensten aan andere landen die door deze beesten en monsters werden gekweld.

Teliëlza stond voor zijn bed, de koningin. ‘Ja, je hebt overwonnen,’ zei ze. ‘Mijn zus zou je ook graag willen zien, Soldilia.’ Hij herinnerde hen beiden weer een beetje. ‘Rust eerst maar uit,’ zei ze.

Hij hield zich vast aan zijn bed. Hij was nog wel een beetje duizelig. Toen vertrok de koningin weer.

Na een hele lange tijd werd hij wakker. Hij wist niet hoe lang hij geslapen had. In zijn kamer was een boekenkast vol met boeken over de monsters en beesten van Betelgeuse. Hij begon er doorheen te bladeren. Gladiators op Betelgeuse moesten velen van zulke boeken bestuderen. Ze zaten ervoor op een gladiator school.

Steeds meer van zijn geheugen begon terug te keren. Ook werkte hij in het leger, voor als het oorlog was. Het waren gladiator legers.

Hij was bang voor nieuwe gevechten. Waar Tektor hem had in geworpen wilde hij niet naar terug. Hij kon niet meer. Hij was bang zijn verstand te verliezen. Dat had hij eens al. Moest hij nog een keer terug naar de arena ? Nee, de koningin verbood hem dat. Het was genoeg zo. Het leven, en voornamelijk het monnikenleven, was al zwaar genoeg op zichzelf. Hij mocht nu naar een monniken orde in Geërgo, in de wildernis. Hij zou nog wel opgeroepen kunnen worden voor het leger, maar alleen als het echt noodzakelijk was. Ook Bensteder zou overgeplaatst worden. Er werd gezegd dat beiden verwond waren voor het leven, en dat hen door te laten vechten in de arena als gladiator onverantwoordelijk zou zijn. Ze hadden nu beiden een trauma wat niet meer weg zou gaan. Ze waren klaar om naar Geërgo te gaan.

Het was een lange tocht om daar te komen. Ze kregen een eigen kamer naast elkaar. De kamers hadden boekenkasten met boeken veelal over Geërgo, en ook algemene boeken over Betelgeuse, en allerlei andere soorten boeken die monniken lazen. Beiden waren ze blij dat ze nu hier waren. Het viel hem op dat er veel boeken over amazones waren. Er leefden hier nogal veel amazone stammen in de wildernis, en die waren niet geheel ongevaarlijk. Het leek

alsof het probleem zich verschoof. In het verleden bleek het klooster weleens invallen te hebben gehad van amazones, en gingen de monniken in ballingschap. Hij las er wat verhalen over.

Dit was ook de reden dat hij hier wachters zag, gewapende monniken. Hij begon er ‘s nachts dromen over te krijgen dat ze werden aangevallen door amazones en in ballingschap werden genomen. Deze vrouwen waren groot en sterk, veel sterker dan hen.

Hij las over de mannenfokkerijen die sommige kannibaalse amazone stammen hadden. Mannen werden gefokt voor hun bloed en littekenweefsel, zodat ze gewoon door konden leven. Ze werden ook wel de eeuwig verdoemden genoemd. Hij wist niet of dat echt bestond of dat het verhalen waren, maar hij las het in de boeken van de monniken. De monniken vreesden de amazones dus ze waren altijd op hun hoede. Hij vroeg zich af of hij wel op de juiste plaats terecht was gekomen, maar terug wilde hij ook niet.

Hij besloot er met andere monniken over te praten, maar hij merkte op dat ze telkens heel tegenstrijdig waren, en dat ze nogal van mening verschilden met elkaar.

De dromen gingen door in ieder geval, en het werd erger. Ook Bensteder had er last van. Bensteder bleef soms

dagen op bed liggen als hij zo'n droom had gehad. Het putte hem uit. Nu hij zijn maat zo zag lijden wist hij dat het gevecht gewoon doorging. Ze waren in principe nog steeds gladiatoren. Nu moesten ze het opnemen tegen de amazones.

Op een dag was er een grote aanval door de amazones op het klooster. Ook hij en Bensteder gingen in gevangenschap. Dit hadden ze al gevreesd. Ze kwamen op een mannen-fokkerij terecht, en werden gehouden voor hun bloed en littekenweefsel, wat ontstond daardat er regelmatig in hen gesneden werd. Ze werden als vee behandeld. Ook moesten ze allerlei werk verrichten. Ze werden als slaaf gehouden.

Bensteder ging hard achteruit en ook hij. Met de amazones viel niet te onderhandelen. Dit was zoals het was.

Hij hoopte maar dat hij het droomde. 's Nachts droomde hij over de Amsterdamse nachten. Hij wist niet goed wat erger was. De dromen waren maar kort, en vaak kon hij ze niet goed herinneren. Hij vroeg zich af of de mannen-fokkerij een droom was, maar het kwam bij hem over als de werkelijkheid.

Was dit nu de zin van het leven ? Was hij hiertoe bestemd, om als slaaf gebruikt te worden en als grondstof ? Hij voelde zich weer als in een fabriek, maar dit was een hele

primitieve. Uiteindelijk kwam hij tot het besef dat waar hij dan ook kwam, hij altijd wel uitgebuit werd. Gelukkig kon hij nog wegdromen. Maar dit was gewoon onderdeel van het leven. Het had verschillende kanten. Uitbuiting en onderdrukking was er slechts één van. Het leven was veel groter dan dat.

‘De wereld heeft teveel van ons gestolen, en daarom stelen wij het terug,’ zeiden de amazones.

Hij schrok wakker. Het was dus maar een droom. Toen hij verder ging slapen droomde hij weer, dat hij aan een verwilderd en verlaten strand was, en dat de golven woest waren, en dat er een grote octopus in de zee was met vele tentakels. Het ding zat in zijn hoofd en gaf hem al die dromen. Hij had het gevoel dat hij nog steeds een gladiator was, maar een dromengladiator. Was het een gave of een vloek ?

Hij was in worsteling met de octopus. De octopus kwam het strand op en probeerde hem in de zee te sleuren. De octopus kreeg het uiteindelijk voor elkaar en trok hem de diepte in. Hij wist niet waar hij beter kon zijn : bij de octopus, bij de amazones, of in de arena, of in de Amsterdamse nachten, of waren dit allemaal de Amsterdamse nachten ? Maar hij was toch op de planeet Betelgeuse ?

De octopus schoot plaatjes in zijn hoofd, verhalen, en hij vroeg zich af waar het goed voor was. Hij probeerde het neer te pennen toen hij wakker was, alleen maar om later te ontdekken dat hij nog steeds droomde. Hij was in een coma. Iets moest hem daar in gebracht hebben, maar hij wist niet wat. Was het een beest van de arena in Stugort ? Of hadden de amazones hem ergens van afgeduwd ? Het duizelde hem voor zijn ogen. Zijn brein was verscheurd. Was het een octopus of een cobra ? Wat moesten ze van hem ? Het leek meedogenloos, het ging maar door, of was hij op een school ? Het gaf hem informatie. Misschien was het een taal, en de taal moest misschien geleerd worden. Er bleven maar plaatjes in zijn hoofd geschoten worden. Hij bleef maar dromen. Hij was misschien gewoon nog in Stugort in gevecht met één of ander beest. Nee, dat kon niet. Daar was hij weg. Maar waar was hij nu ? Waarom werd hij maar niet wakker ? Bensteder had een kamer naast hem. Zou hij ook door dit soort dingen gaan ?

Misschien had hij complicaties van de Stugort tijd. Misschien was het gif van Tektor nog in hem. Misschien had het hem onherstelbaar aangetast.

Hij moest vechten in zijn dromen, telkens weer. Telkens weer werd hij teruggesleurd naar de arena. Wat waren dit voor beesten ? Wat was dit voor oorlog ? Nee, ze waren nog niet klaar met hem.

Er schreeuwde iets in hem, een beest met vele koppen. Hij wist dat het zijn eigen probleem was op de planeet Betelgeuse. Hij was een droomgladiator. Al deze beesten en monsters waren vormen van de overdosis waartegen hij moest strijden.

‘Mentale steroïden,’ stamelde hij. Ze verkochten hun zielen eraan. Zo groeiden ze uit tot zulke monsters. Hij zag ouders en kinderen in elkaar vergroeien. ‘Waarom, waarom ?’ riep hij uit in grote wanhoop, maar hij moest strijden om niet één met hen te worden, om niet met hen te worden weggesleurd. Hij zag grote, gespierde germanen die deze steroïden verkochten. Ze hadden veelal lang haar. En steeds meer werden ze tot zulke monsters. Monsters met vele koppen, dronken koppen. De mentale steroïden hadden hun breinen weggevreten. Er was nu wat anders voor in de plaats gekomen. Soms leek het op een spin, soms een octopus.

Hoofdstuk 10. Verscheurd tussen Stugort en Geërgo

Vanwege een evacuatie bevel moest hij naar de dichtstbijzijnde autoweg rennen. Ze werden geteisterd door een slang met een varkenskop die soms in een machine van een scheldend kind veranderde. Toen hij bij de autoweg was gekomen ging hij liften. Na een tijdje stopte er een auto die op een raceauto leek. De man in de auto was genaamd Genesisgram. De man was op weg naar een stadje. Genesisgram had een tijdmachine.

Hij zag golven van straling. Waar was hij ? Ze gingen naar een prehistorische wereld, de wereld van het oer-betelgeuse. Ergens halverwege begon de auto vreemd te doen. Na een tijdje vertrouwde hij het niet meer. Het was alsof er in de prehistorische wildernis geen plaats was voor zo'n auto. Hij was bang dat de auto zou ontploffen. De auto ging nog maar heel langzaam, en hij gooide de deur open en sprong eruit. Toen hij wegrende ontplofte de auto met Genesisgram er nog in.

Hij weende. Hij was in zak en as. Hij wist dat tijdreizen gevaarlijk was. Hij was trillerig. Hij probeerde zijn kleding uit te doen die veel te dik was.

'Genesisgram !' riep hij.

Toen kwam hij tot een afschuwelijke ontdekking. Vanuit de explosie kwam de slang met de varkenskop. Hij hoorde ook een kind schelden. De monniken zouden nooit zomaar een evacuatie bevel hebben gegeven. Dit monster was gevaarlijk. De slang schoot pijlsnel op hem af, maar begon halverwege weg te smelten. Nog even veranderde het in een leprechauntje en toen in een leeuw, en toen vaagde het helemaal weg. Het had hem bijna gegrepen. De monniken hadden gezegd dat het monster Venus heette. Hij staarde naar de resten van het monster. Er was vrijwel niets van overgebleven. Er was alleen een stofwolkje. Ook was er een vreemd licht. Hij rende er verder van weg, vanwege angst wat er nog zou kunnen gebeuren. Hij wist niet op wat voor wereld hij terecht was gekomen, maar het was de oerwereld van Betelgeuse.

Hij vroeg zich af of de andere monniken de aanval van Venus zouden hebben overleefd. Hij kon niet meer goed nadenken. Hij strompelde naar het eerste de beste huisje waar een oude man zat. ‘Waar ben ik ?’ vroeg hij.

‘In het wilde amazone land,’ zei de man.

‘Hoe kan het dat je overeind bent gebleven ?’ vroeg hij aan de oude man.

‘Ik ben goed bewapend tegen ze,’ zei de oude man.

‘Zijn er hier ook monniken ordes ?’ vroeg hij.

De oude man begon hem uit te lachen. ‘Monniken ordes ? Nee, die houden geen stand tegen de amazones. Ik ben een gladiator.’

‘Dat ben ik ook,’ zei hij.

Weer begon de oude man hem uit te lachen. ‘Je hebt niet eens wapens. Het is een wonder dat je hier hebt kunnen komen,’ zei de oude man. De oude man greep een mes en gaf het aan hem. ‘Hier, begin hier maar mee.’

‘Bedankt,’ stamelde hij.

‘Je hebt minstens ook nog een speer en een net nodig, en pijl en boog zou ook ...’ maar verder kwam de oude man niet.

‘Wat is er ?’ vroeg hij.

Het leek alsof de oude man ergens naar keek. ‘Oh niets,’ zei de oude man.

‘Wat voor monsters zijn hier naast de amazones ?’ vroeg hij.

De oude man liep naar binnen, en kwam na een tijdje weer naar buiten met een boek. ‘Hier, ga dit maar lezen,’ zei de oude man.

‘Ben je alleen ?’ vroeg hij.

‘Mijn makkers zijn allemaal dood,’ zei de oude man. ‘Ik kan me hier goed verdedigen, maar er zijn wel oude mannen nederzettingen, alleen vrijheid hebben ze nooit lang. Het trekt amazones aan. Je kunt beter alleen blijven. We zijn nu al in gevaar met z’n tweeën. Dan voelen de amazones zich bedreigd. Als eenling laten ze je meestal meer met rust.’

‘Dat wist ik niet,’ zei hij. ‘Moet ik weggaan ?’

‘Blijf nog maar even,’ zei de oude man. ‘Maar je kunt zeker niet te lang blijven.’

‘Ik ga liever nu weg,’ zei hij. ‘Ik wil je niet in gevaar brengen.’

De oude man ging weer naar binnen en kwam terug met een net, een speer, en een boog met een pijlenkoker. ‘Neem dit allemaal maar dan, dan weet je zeker dat je je kunt verdedigen als ze komen. Een man zonder wapens is gemakkelijke prooi en dat zouden ze zeker niet zomaar

langs zich heen laten gaan. Gewapende eenlingen hebben de grootste overlevingskans hier.’

Hij nam de wapens aan, bedankte de oude man, en liep weg. Het was een dorre wildernis. Alles leek droog. Hij was op zoek naar water. Na lang lopen kwam hij bij een rivier aan met een waterval. Hij meende tussen de bomen ook een kamp te zien. Opeens kwam er een vrouw op hem aflopen. Ze was ook bewapend, en er waren riemen om haar lichaam, dunne riemen van bruin leer. ‘Wat kom je doen ?’ vroeg de vrouw.

‘Ik was op zoek naar water,’ zei hij.

‘Genoeg hier,’ sprak de vrouw.

‘Wie zijn jullie ?’ vroeg hij.

‘Oh, een amazone stam,’ zei de vrouw.

‘Jullie hebben geen problemen met mijn aanwezigheid ?’ vroeg hij.

‘Nee, waarom ?’ vroeg ze.

‘Ik ben een man, en ik dacht dat amazones het niet zo op mannen hadden, misschien vanwege dreiging,’ zei hij.

De vrouw begon hem uit te lachen. ‘Een man alleen ? Nee, geen probleem, maar als het een grote groep is, dan is het een groot probleem.’ Hij moest even weer aan Genesisgram denken, en treurde erover. Hij voelde zich depressief.

De vrouw liep weer terug naar haar kamp.

Hij vond een tunnel onder de grond, en een ondergrondse wereld. Hier woonden leeuwen, hyena’s en allerlei wild. Ook woonden er amazone stammen. Hij was op zoek naar een woning. Misschien moest hij het zelf bouwen. Hij was in ieder geval bewapend, dus hij kon overleven.

Hij vroeg zich af hoe het met Geërgo en de andere landen was afgelopen sinds de komst van Venus, het monster.

Hij vond vreemde harde besjes waarvan hij kon leven. Het waren een soort rode erwten. Het had een drop-achtige smaak. Anijs-achtig.

Hij werd heen en weer geslingerd tussen woede, angst en depressie.
Hij hoorde toen ineens de stemmen van monniken op de gang, en werd wakker. Alles was maar een droom geweest. Hij moest er aan wennen dat hij een droomgladiator was.

Hij schreef de dromen op. Zo maakte hij boeken over de monsters. De monsters wilden Betelgeuse niet loslaten. Ze wilden ook zijn hoofd niet loslaten, want hij moest ze nog bevechten. Er was geen ontsnapping aan. Hij moest er dwars doorheen. Het was alsof hij nog steeds in Stugort werkte. Geërgo was slechts de verdieping ervan.

Stugort was zijn verleden, en het leefde voort in hem. Het was zowel een vloek als een gave. Nu moest hij het nog in zichzelf ontwikkelen als een talent. Dit ging door veel schaamte, schuldgevoel, woede, angst en depressie heen, maar er was een weg voor hem. Soms voelde hij zich als een scheldend kind, als een blinde vuistvechter, maar dan gaven de boeken hem richting.

Hij wilde schilden, medicijnen en wapens vervaardigen tegen de monsters, maar steeds meer en meer besefte hij dat dat het om de boeken gingen die deze dingen bevatten. Zo moest hij droombibliothecaris worden.

Hij wilde schrijver worden over al deze dingen, droomschrijver, opdat de droomgeschiedenis niet verloren zou gaan.

Hij moest naar de velden van de amazones om een droomjager te worden. Zij leefden dieper in het land Geërgo, dieper in de wildernissen, voorbij de monniken-ordes.

In de ogen van de amazones waren de monniken slechts vagebonden.

Er waren amazone stammen die vriendelijk naar mannen waren, en er waren amazone stammen die mannen tot waanzin dreven en tot zelfmoord, en er waren ook amazone stammen die mannen uithongerden zonder ze te laten sterven, hen gebruikten voor hun bloed en littekenweefsel, en ervoor zorgden dat ze geen zelfmoord konden plegen.

Voor hem werd het steeds meer zaak om de amazone stammen in kaart te brengen, er boeken over te schrijven. Er moest meer informatie over komen, over hoe deze dingen werkten. Hij kon wel nagaan hoe de amazone stammen zo geworden waren. Er moest een hoop misbruik door mannen aan vooraf zijn gegaan.

De monniken zeiden altijd dat de amazones uiteindelijk hun lot zouden worden. Apparaten zoals Tektor en Venus stonden daar altijd nog tussen, maar ze vroegen zich altijd af wat erger was, de monsters of de amazones. De monniken zeiden dat de amazones te sterk waren, en dat ze veel grotere legers hadden. Het was slechts een kwestie van tijd. Hij vroeg zich af of er niet te onderhandelen viel met de amazones, maar de monniken zeiden dat de wildere stammen daar niet open voor stonden, alleen de

vriendelijkere stammen, maar die vormden geen bedreiging, en zouden uiteindelijk ook in de handen vallen van de wredere, brutere en wildere amazones, die ook veel robuuster waren. De toekomst was van de wildere amazones, zeiden de monniken. Zo was dat in het oer ook. Ze zaten nu nog in een tussenfase, maar dat was allemaal maar tijdelijk.

Hij vroeg zich af wat er met hem zou gebeuren. Er waren een heleboel verschillende soorten van wildere amazone stammen. Het hing er dus vanaf wat er met hen zou gebeuren. Hij wilde in ieder geval niet in verkeerde handen vallen, en daarom schreef hij boeken.

Hij wist meer en meer het verschil niet meer tussen droom en werkelijkheid. Hij haalde dingen door elkaar, en de monniken spraken tegenstrijdig. Hij moest onderscheid maken tussen monniken en droommonniken. Veelal hadden de monniken ook een andere mening. Zo was dat ook bij de amazones. Hij moest geschoold worden, maar in hoeverre was het leven een droom ? Hoe dan ook had hij vaak woede uitbarstingen en angst uitbarstingen, gepaard gaande met vele depressies. Daar had hij vervolgens weer schaamte gevoelens over en schuldgevoel. Het zoog hem telkens weer weg, als een monster dat hem in de greep hield. Hij kon er maar moeilijk mee over weg. Hij werd weggezogen, meegezogen, in grote wanhoop en moedeloosheid, en hij

vroeg zich af wat voor zin het nog allemaal had. Hij voelde zich gehandicapt. Invalide, soms voelde hij zich verlamd. Het was alsof hij was gestoken door een vreemde vlieg, of alsof hij ergens van af was gevallen, van hoog, of dat iemand met een grote steen op zijn hoofd had geslagen. Wie ? De beesten, de monniken, of de amazones ?

Hij had te lang als gladiator gewerkt in Stugort. Het had zijn tol geëist. Zijn hoofd was niet meer wat het geweest was. Hij had problemen met nadenken en herinneren. En hier in Geërgo kwam hij ook niet tot rust. De monniken hadden gezegd dat hij het de tijd moest gunnen, maar ze hadden het ook over de dreiging van de amazones, en dat het uiteindelijk toch wel hun lot zou zijn. Ze hadden zelf de moed al opgegeven, en toch probeerden ze hem moed in te spreken.

Hoofdstuk 11. De opstanden

Geërgo was een dystopie, net zoals de andere landen. Van zijn gladiatorenschap kon hij in wezen niet vluchten. Hij vroeg zich af wat erger was : Stugort of Geërgo. Maar hij wilde daar zijn waar hij nodig was. Boeken gaven hem de nodige afleiding. Dan was hij even ergens anders. Hij was geinteresseerd in monnikenboeken, gladiatorboeken en amazone boeken. Het was voor hem een sport de besten van de soorten te verzamelen. Het gaf hem hoop en doorgang in zijn gedachten. Hij zag de gevaren in van al te gemakkelijke utopieën, namelijk overdosis en indutting. Vandaar dat hij geinteresseerd was in boeken over dystopie, zoals hij zelf ook in een dystopie leefde.

In een buurland was Harpé de religieuze leider van een beweging genaamd de zondak. Ook zij hadden hun eigen monniken en het was een beweging die zich tegen de dreiging van de amazones keerde. Alles ging om mannelijke macht, kracht en stoerheid, desnoods door steroïden. Ook lieten de mannen van deze religie zich vaak tattoeëren met religieuze teksten. Het uitgangspunt van de religie was dat de religie moest groeien door geweld, niet door geduldig te wachten, want dan zouden de amazones daar misbruik van maken. Ze moest groot worden in zo kort mogelijke tijd, dus daarom was het een dwangreligie door geweld. Geweld werd verheerlijkt.

Het was het begin van de monniken oorlogen. De zondaken beweging groeide snel, want geweld was immers de kortste weg. Alles ging door snelheid en bedrog. Zo dacht men een antistof te hebben tegen de amazones. Ook de monniken in Geërgo moesten eraan geloven, maar ze gaven niet zomaar op. Ze wisten dat de zondaken bezig waren een dwangleger te maken tegen de amazones. De man werd een karikatuur van zichzelf door alle spieren en tattoeages. En zo werd Harpé al snel bestempeld als het nieuwe monster. Voor de monniken van Geërgo was het duidelijk dat de zondaken in bezit waren genomen door de overdosis. De monniken van Geërgo moesten vechten voor hun leven en hun vrijheid. Het waren juist de zondaken die de amazones erger konden maken dan ze al waren.

Harpé was een verschrikkelijke dictator. Bij de zondaken waren vrouwen slaven. Ook werden zij gedwongen om met de zondaken te trouwen. Het waren dwanghuwelijken. Alles was dwang in het rijk van Harpé. De zondaken waren bang voor vrouwen en hadden geen respect voor ze. De nieuwe orde was ook niet vies van huiszoekingen. Het was een angstcultuur en een dwangcultuur, en het wekte de woede van vrouwen op. Als ze konden dan vluchtten zij om amazone stammen te vormen, of zich te voegen bij bestaande amazone stammen.

Nu waren er twee dreigingen : de zondaakse dreiging en de amazone dreiging, naast de dreigingen van welke andere monsters dan ook. De zondaken werden ook wel de ijzeren monniken genoemd, omdat ze zich veelal kleedden in ijzer. Ook gebruikten ze veel veren, want vogels waren voor hen een beeld van het ontkomen aan de amazones en het verslaan van de amazones.

Maar ergens hield de macht van de zondaken op. De tijden waren aan het veranderen en men hield niet meer zozeer vast aan vaste structuren. Er begonnen spelletjes te komen van de monniken van Geërgo tegen de ijzeren monniken, en de zondaken tegen de amazones. Ook waren er computerspelletjes van. Het begon meer en meer tot een verhaal te worden. Maar ook kwam het nog vaak voor in zijn dromen. In zijn dromen hadden de amazones grote macht, en waren er ook vaak opstanden van de zondaken. In zijn hoofd ging de strijd door.

Einde